

Democrația, Ca Să Spunem Așa ...
(frivol despre serios — eseu politic) —
in Romanian

Иванчо Йотата Иванчо Йотата

2025-12-29 2025-12-29

Contents

DEMOCRAȚIA, CA SĂ SPUNEM AȘA ...	1
(frivol despre serios — eseu politic)	1
— in Romanian	1
DEMOCRAȚIA, CA SĂ SPUNEM AȘA ...	20
(frivol despre serios — eseu politic)	20
— in Romanian	20

DEMOCRAȚIA, CA SĂ SPUNEM AȘA

...

(frivol despre serios — eseu politic)

— in Romanian

De Jotata - Atatoj, 2021,

cunoscut și ca: Ivancho Jotata, Ochnavi Atatoj, Ivan Bugarow, Jotabash Giaurgi, Nostradamus Buladamus, și sub alte numele de clone

Rezumat: Aici eu dau explicații în formă umoristică, de ce nu-mi place democrația, ceea ce îi lipsește pentru a fi suficient de bun pentru oamenii inteligenți. Aceste explicații sunt mai mult de o duzină, de multe ori ele au intersecție non-goală, adică unele idei se repetă, dar în acest fel lucrurile sunt mai bine explicate, am arătat diferitele fațete ale acestui fenomen social adesea neînțeles. Pentru ea că arată bine de departe, dar în esența sa este doar o minciună frumoasă.

[The idea for illustration is in placing of one picture in a frame under the title and the author, which has to be square and probably 450 x 450 pixels (because I use usually 525 x 725 for the cover and then multiply by 3, when necessary). The picture is a waist portrait of young Greek woman representing Miss Democracy. She is with long straight nose, probably blond, smiling, crowned with a diadem with 6 five-rayed stars made of some light blue or green precious stone, she is clothed with a piece of cloth, fastened at the left shoulder with a golden brooch in form of a star, which leaves the right (and well formed) breast open, and on the border of this cloth, diagonally, beginning at the left shoulder and passing under the right breast, is read DEMOC(R). Then her right hand is little raised from the elbow and she holds in it a whip, while the left is nearly horizontal and with it she shows ... the sign of the fig.]

[Opening remark: I want to tell you that I do NOT know this language entirely, i.e. I have never studied it, or read in it, or spoken! All translation is done with the use of computer translators, yet ... very *carefully* and with *feeling*. This means that I have translated small portions, compared at least two input languages in dubious moments, where the languages were as follows: the original was German, then I translated alone in English, then in Italian with the use of the computer, then in Russian alone, and then in all left languages, which I hope to exceed in their number the ... dozen, using the most suitable one plus the English! How was this possible, when I don't know these languages, and especially when the text is not elementary, this is scientific (although popular) publication, and with quite long and twisted sentences?

Well, I wanted for a long time to show (to myself) that, after a quarter of a century amateur linguistic investigations, I can *understand* at least a dozen of languages in reading. Yes, and here I was reading my *own* work in these languages, what was a big (intellectual) fun

for me. I thought about practically each foreign word, given to me by the computer, for to check whether it *can* mean this or not, and this, for one thing, because these translators made quite often *big* blunders, falling into difficulty to guess the right *context* of the word or phrase (or idiom), and for another thing, in order to check myself about my guesses. I hope the result is not bad, because the topic is exceedingly important for the entire world. In this way I have fulfilled another important task, to check the suitability and easiness of practically all *contemporary European languages*. After all this long work I can definitely say that this is my swan song in the political matters.]

[Remarcă (la varianta germană): Eu voi scrie acest material, spre deosebire de celelalte materiale ale mele, mai întâi în limba germană, astfel încât să vă permit să explic de ce am luat această decizie. În al *doilea* rând, limba germană este mai bine calificată decât cea engleză, și eu vreau să fac și traducere în italiană, dar nu îl cunosc atât de bine pe acesta din urmă, pentru a face singur acest lucru, și voi folosi traducători computerizați, verificând doar traducerea gata (ceea ce am făcut odată deja); și, oricum, limba engleză este un ... monstru printre tipurile de limbi, nu-i așa? Și, în primul rând, vreau să-mi îmbunătățesc limba germană, ceea ce nu voi face niciodată, până când voi începe să gândesc în germană; totuși, acest lucru înseamnă că voi comite mai multe erori decât de obicei, pentru ca ceea ce îmi cer cititorilor să fie scuzat. Poate că este suficient.]

Conținutul

0. Definiție
1. Imposibilitatea această soluție
2. Această procedură nu este utilizată nicăieri altundeva
3. Democrația în Grecia Antică
4. Soluție zero
5. Management strategic și tactic
6. Mare și nerezonabile!
7. Cel mai bun ... suzetă pentru oameni!
8. Regenează slaba reprezentativitate
9. Împărțirea puterilor
10. Legalitate versus moralitate
11. Imaginea morală a politicianilor
12. Guvernul feminin
13. Alte momente
14. Avantaje și dezavantaje
15. Comentarii finale

0. Definiție

Eu cred că este clar la ce mă refer aici, dar permiteți-mi să spun acest lucru în mod explicit. Voi vorbi aici despre răspândirea în ultimele două secole în Occident, și acum și în Est, **democrație de dreapta**, care diferă de originalul vechi-grec, precum și din *elementele* democratice din Roma antică sau înainte, și mai mult din democrația de stânga sau populară. Pentru că elementele democratice au fost aplicate încă din timpurile primordiale, de asemenea între animale, dar aceasta nu este încă democrație. Spusă în alt mod, această democrație necesită *alegeri libere* pentru conducători, astfel încât să fie ales cel care este mai iubit (sau mai puțin detestat). Și oamenii votează pentru partide, pentru persoane cu o poziție înaltă, pe care nu le cunosc, iar oamenii obișnuiți nu sunt capabili să ia o decizie bună, pentru că nu înțeleg nimic despre guvernarea unui stat, iar astfel de alegeri nu se aplică *nicăieri* altundeva, deoarece de obicei este necesară o calificare, și așa mai departe și așa mai departe.

Eu am vorbit deja de multe ori despre acest lucru, Jotata nu poate sări peste un domeniu atât de interesant și neînțeles, nu își poate permite să-l ignore, și a făcut, de asemenea, multe propuneri pentru îmbunătățirea guvernării (cel puțin în partidul său NAPUK, în Codex), totuși aici voi discuta acest subiect în mai multe detalii și în deplinătatea sa. De ce? Ei bine, pentru că există multe țări în care acest lucru nu funcționează bine, pentru că (practic) în acest scop s-au luptat cele două Războaie mondiale, pentru că acesta este o *bamboozling-păcăleală* deschisă, și ar trebui să existe cineva care va deschide ochii maselor. Sincer vorbind, eu nu sunt cel mai bun, care a făcut asta, există o singură persoană, care a spus adevărul în cea mai scurtă formă posibilă, iar acesta este cunoscutul Oscar Wilde, doar el a folosit cuvântul *bludgeoning*-bătătorit, ce este un fel de bătaie cu niște *cudgel*-bastoane, ceea ce aș fi înlocuit cu maltratarea. Deci, el a spus că *democrația este o bludgeoning-bătaie de oamenilor, de aceiași oameni, și în numele din (pentru) aceiași oameni!* (Și când mă gândesc acum la întrebarea, de ce eu nu sunt atât de deștept ca el, pot găsi decât un singur motiv pentru asta, pentru că nu sunt ... un homosexual! Poate pentru că acești oameni sunt foarte sensibili, pentru ei sexul nu este murdărie, pentru proliferarea mamiferelor și a altor animale bisexuale, ci un fel de expresie a emoțiilor. Ei bine, acest lucru a fost spus pentru distracție, dar cine poate fi sigur că nu este așa cu acești oameni?)

1. Imposibilitatea această soluție

Ah, dragi cititori, mă simt puțin incomod să explic astfel de lucruri elementare, dar asta pentru că nu ne place să ne punem întrebări, să ne exercităm abilitățile de gândire nu este unul dintre distracțiile noastre iubite, noi, adică masele, iubim acțiunile, nu gândirea. Chiar și eu personal nu mi-am pus întrebarea despre alegerile *de jos*, până când, ocazional, la aproximativ vârsta de 25 de ani, am auzit că o astfel de alegere este *imposibilă în principiu!* Cu toate acestea, am circumstanțele mele atenuante, că am fost pur și simplu ... fericit, pentru că mi-am pus întrebări, și, de asemenea, alegerile noastre sub totalitarism au fost în întregime redundante, doar demonstrative, pentru a defila cu ele, nu a fost ca astăzi, când am analizat această întrebare deja în 1991 - 92 și am făcut concluziile mele.

Ei bine, oricum este, adevărul este că, pentru a putea alege, trebuie să știi bine, nu numai domeniul disciplinar, ci și candidații care concurează, sau, ca excepție, stabilirea superiorității concurenților trebuie să fie foarte ușoară și evidentă. Acesta din urmă se întâmplă atunci când se desfășoară un duel, chiar și între animale; iar oamenii obișnuiți nu au, în mod firesc, nicio idee despre guvernare sau economie sau legi sau relații publice (adică arta de a *înșela* masele) și așa mai departe. Mai important aici, totuși, este că oamenii obișnuiți nu au suficiente cunoștințe despre candidații la parlamentari și, din această cauză, nu sunt în măsură să facă alegerea corectă. Acestea, ceea ce știu despre candidați, sunt lucruri *neimportante*, cum ar fi: aspectul, comportamentul, manierele, modul de a vorbi, tipul iubit de femei sau bărbați pentru ei, marca mașinilor lor, cunoștințele lor, orientarea politică, dar acest lucru nu este suficient pentru a face o alegere corectă. Și oamenii își arată destul de des părțile lor neașteptate, chiar și atunci când unul a trăit mulți ani cu altul ... de fund la fund (ca să zic așa), astfel încât la final alegătorii rămân aproape întotdeauna dezamăgiți.

Pe scurt, este *imposibil* să conduci o alegere competentă *de jos*, deoarece alegătorul trebuie să știe mai *mult* decât persoana pe care o alege, să fie mai bun decât ea în acest sens, pentru a efectua o alegere competentă, dar când el rămâne sub știe aproape întotdeauna mai *puțin* decât această persoană! Așa că alegerea este corectă numai atunci când alegătorul alege persoane care stau sub el, sau când nu îl depășesc mult în abilitățile lor, adică atunci când sunt *ca el sau mai prosti*. Și, de obicei, se face așa, există diferite comisii sau juri alese, dar dintre colegii lor din domeniu. Numai acest lucru este suficient pentru a scoate democrația, totuși noi mergem mai departe.

2. Această procedură nu este utilizată nicăieri altundeva

Ei bine, acestea sunt lucruri evidente, deoarece în fiecare domeniu

specific sau competiție există juriuri special formate; este așa în sport, în studiu, în producție, peste tot; și dacă la juriile instanței nu este așa, atunci acest lucru se datorează faptului că trebuie aplicat un fel de alegere arbitrară și în acest caz nu sunt necesare cunoștințe speciale. Astfel, această procedură este *greșită* în esență și, din acest motiv, nu a fost aplicată în cei o mie de ani de istorie a omenirii, doar pentru o pereche de secole în Grecia veche și în ultimele 1-2 secole. Permiteți-mi să vă reamintesc că, atunci când democrația a fost introdusă în Grecia veche, de către un anume Pisistrat, masele *nu* au vrut să accepte acest lucru, ei au crezut că acesta este un truc al conducătorilor, cu atât mai mult cu cât acest om era un tiran! Prin urmare, oamenii din vremurile străvechi nu erau deloc atât de proști, așa cum suntem gata să luăm, au fost mai *inteligenți* și mai *morali*, ei au crezut că conducerea este o artă, care necesită multe talente de la persoană, și, de asemenea, că democrația este *avantajoasă pentru conducători*, când a fost aplicată de un tiran.

Așa că trebuie să ne gândim din când în când, să aruncăm priviri înapoi în istorie, și dacă cineva consideră că istoria noastră este complet greșită și trebuie să scuipăm la ea, atunci eu singur pot scuipa la el sau la ea, deoarece acesta este un comportament destul de prost, trebuie să ne onorăm strămoșii. Dar ideea nu este doar despre strămoșii noștri, chiar și astăzi democrația *pură* nu se aplică nicăieri altundeva, doar unele *elemente*, atunci când alegerea este mai dificilă decât de obicei, când există mulți candidați, ca un fel de *alegere arbitrară*, ca o cerință *suplimentară*. Este imposibil să ne imaginăm astfel de lucruri, cum ar fi: studenții să-și aleagă profesorii sau pacienții medicali sau soldații generalii lor, și așa mai departe, și dacă cineva consideră că acest lucru este posibil, atunci el trebuie, cel puțin inconștient, să presupună că aceasta este o glumă. Da, dar noi credem, pentru că suntem doar niște stupidi.

3. Democrația în Grecia Antică

Cum a fost la început, ah, în Grecia Antică? Ei bine, era acolo la acea vreme societatea sclavă, nu ca mult mai târziu în SUA, nu, o sclavie mai blândă și mai plăcută, se poate spune, totuși erau sclavi, cu siguranță. Ce înseamnă că au existat legi puternice, societatea era bine dezvoltată (pentru acele vremuri), oamenii trăiau înstăriți, și dacă plecăm de la propoziția latină că oamenii vor două lucruri înainte de toate, *panem et circenses*, sau pâine și circuri în limba română, atunci aveau pâine suficientă, dar puține circuri și, ca urmare, erau aproape întotdeauna nemulțumiți. Și acest înțelept tiran se gândise (conform vostru Jotata), că ar fi mai bine dacă ar putea să le închidă gura, să le treacă toată responsabilitatea la umerii lor, dar ar putea fi totuși ales de ei, el și ceilalți aristocrați. Acesta a fost un vis strălucit, el a elaborat și toate detaliile, dar oamenii lui proști nu

au vrut să muște la această momeală, astfel că a cerut unora dintre înțelepții antici (Solon, dacă nu mă înșel) să le explice oamenilor, că în acest fel va fi mai bine și pentru ei.

Și cum a fost organizat totul acolo? Ei bine, în Areopagus-Parlamentul lor au fost aleși de 10 persoane din fiecare dintre cele 50 așa-numite *dems*-genuri (sau familii mari), ceea ce a făcut împreună 500 de bărbați (fără femei, desigur), care s-au ocupat de toate probleme importante, au fost și Curtea. Rețineți, totuși, că în acel moment oamenii liberi din Atena trebuie să fi fost de cel mult 10 mii de oameni, deși eu cred că numărul lor nu era mai mare de 5000, deoarece pentru fiecare bărbat erau probabil soție și mamă, o pereche de copii și 5-10 sclavi, astfel încât oamenii pe care au ales erau 1/10 din toți oamenii de acolo (presupunând că orașul a avut între 50 și 100 de mii de oameni). Și acest lucru dă unul din zece și, de asemenea, într-un singur gen sau familie sau zonă, astfel încât acești oameni s-au cunoscut bine, sau au știut apoi cine dintre ei stă mai sus și, ca urmare, trebuie ales. Acest lucru nu are nicio legătură cu alegerile actuale, unde este ales unul din mai mult de 10 mii de oameni practic necunoscuți. Da, dar în ciuda acestui fapt, persoanele alese au fost cu siguranță înlocuite cu altele noi, iar *întreaga* democrație a fost schimbată cu perioade de dictatură și invers! Așa că deja la acel moment s-a văzut că democrația *singură* nu este o soluție bună a problemei guvernării.

4. Soluție zero

Bine, până acum am constatat că, altfel spus, oamenii, care *nu înțeleg nimic*, au ales persoane, pe care *nu le cunosc*, în plus, alegătorii *nu* au nevoie de *documente pentru calificarea profesională* de la persoane, care urmează să fie aleși, ceea ce este, de fapt, un fel de nebunie! În această situație este destul de normal să presupunem că o astfel de soluție este imposibilă și trebuie să o aruncăm din sfera guvernării sociale fără discuții suplimentare. Și acest lucru subminează întreaga democrație, deoarece, în ordine inversă, dacă avem nevoie de unele calificări, atunci aceasta poate duce la discriminarea unor persoane (care, din diverse motive, nu au obținut calificare), a cunoaște persoanele care urmează să fie alese într-un stat întreg este astăzi direct imposibil, și educarea maselor comune în conducere, economie, și alte domenii este o utopie clară. Astfel, așa cum stau lucrurile, pur și simplu nu mai este nimic de făcut aici, iar comuniștii au avut dreptate, când au inventat democrația poporului! Ceea ce este adevărat și, de asemenea, ... nu adevărat, depinde de obiectivele pe care ni le-am propus (despre ce voi vorbi mai departe).

Și ce este această soluție zero? În două cuvinte, aceasta este o soluție, dar care este banală și nu interesantă, și care de obicei nu

este necesară pentru a "căuta", deoarece este evidentă. Aceasta provine din soluția unui sistem liniar omogen de ecuații (să zicem: $A_{11} \cdot X_1 + A_{12} \cdot X_2 + A_{13} \cdot X_3 = 0$, apoi $A_{21} \cdot X_1 + A_{22} \cdot X_2 + A_{23} \cdot X_3 = 0$, etc.), care sistem are întotdeauna soluția, unde toate necunoscutele (X_j) sunt 0, dar nu este necesar să căutați cu adevărat această soluție. Acest lucru înseamnă că, în locul alegerilor oficiale, poate fi utilizată o alegere arbitrară obișnuită, sau atunci alegerea poate fi făcută de o instanță autorizată (cum se întâmplă atunci când este ales un guvern de serviciu). Da, dar dacă se va proceda astfel, votul fraudulos ar fi imposibil, iar acest lucru nu este dorit de guvernanți și, de asemenea, eu nu am finalizat investigația noastră.

5. Management strategic și tactic

Cum noi am văzut deja alegerea democratică este total inadecvată pentru alegerea persoanelor potrivite, dar, în ciuda acestui fapt, este adesea folosită și lucrurile *nu sunt întotdeauna rău*, astfel încât vom încerca, aici și în următoarele câteva puncte, să găsim răspunsul la întrebarea: cum este posibil ca persoanele incompetente să își poată face treaba? Din acest motiv, este deja timpul să începem să facem distincția între managementul *strategic* și cel *tactic*. Strategia este arta de a aplica astfel de metode, care duc la distrugerea totală a inamicului (rădăcina de aici este asociată cu măcinarea, ca în cuvintele: stradă, estradă, slav 'strivam'-măcinare, etc.), iar tactica este arta de a face lucrurile să funcționeze ca o ceasornicie bine unsă (pentru a spune tic-tac). Eu vă explic aceste lucruri pentru a vă oferi posibilitatea de a înțelege mai bine etimologia acestor cuvinte vechi-grecești, dar, ca să fie mai ușor, strategul este cel care poate necesita doar, dar nu este interesat dacă acest lucru, ceea ce dorește, se poate face sau nu, în timp ce tacticianul este executantul, directorul executiv, care trebuie să știe ce se poate face și ce nu.

Din aceasta se poate ajunge la concluzia că într-o familie strategul născut este femeia, care nu își poate dori decât (să zicem: cel puțin de trei ori pe zi, sau îți poți imagina cu ușurință că nu voi rămâne cu tine pentru totdeauna), iar bărbatul este tacticianul născut (cine știe că o dată este de asemenea suficient, dacă poate să o facă cel puțin 10 minute și chiar mai bine 15). În Bulgaria avem și zicala că bărbatul este capul, iar femeia este gâtul. Mulți oameni, inclusiv pe mine în trecut, cred că această împărțire a funcțiilor nu este necesară și o persoană, care poate îndeplini ambele funcții, este de preferat, totuși acest lucru nu trebuie să fie așa, aici din motive psihologice, dar uneori din motive funcționale (cum este cu cele două sexe — acest lucru crește diversitatea în generațiile următoare). Deci, dacă avem aici o diviziune puternică a funcțiilor, ar fi fost bine, însă, în primul rând, parlamentarii sunt persoane *incompetente* și, din această cauză, sunt potrivite doar pentru strategii, și, pe de altă parte, când

unii dintre ei devin mai târziu miniștri, încearcă să îndeplinească și funcțiile tacticienilor, iar acest lucru merge adesea greșit. În acest domeniu trebuie efectuată o diferențiere mai bună (cu ceea ce cred că mă voi ocupa mai târziu).

6. Mare și nerezonabile!

Aici voi ajunge la final la titlul de mai sus, dar mai întâi vreau să explic două momente care arată puțin misterioase. Unul este răspunsul la întrebarea: atunci când este cazul, că aici oamenii, care nu înțeleg nimic, aleg persoane pe care nu le cunosc și, în plus, nu au nevoie de documente pentru calificare, cum este atunci posibil ca, în multe cazuri, să facă o alegere bună, sau asemenea, în alte țări și momente, să facă întotdeauna o alegere proastă (cum ar fi, de exemplu, în Bulgaria)? Ei bine, aici este bine să simplificăm puțin întrebarea noastră și, în loc de parlamentari, să avem ... mere, care sunt așezate într-un coș, și arată la fel când sunt atinse cu degetele; și atunci întrebarea este: cum s-ar putea întâmpla că, atunci când nu ne uităm în coș, ci doar întindem o mână, apucăm un măr, acest măr va fi întotdeauna bun, respectiv rău? Ah, acest lucru trebuie să fie clar, acest lucru se poate întâmpla abia atunci, când toate merele sunt la fel, nu? Și este mai mult sau mai puțin cu parlamentarii noștri, nu există diferențe principale între ei; și există, de asemenea, partidele importante, nu atât persoanele. Dar când situația este așa, încât nimeni nu poate face minuni, atunci fiecare persoană aleasă se va transforma într-un final rău.

Și, de asemenea, din partea parlamentarilor: cum poate fi așa, că oricine se întâmplă să fie ales, își poate îndeplini munca la fel de bine (sau, apoi, rău)? Și aici, răspunsul este simplu: când fie lucrarea este foarte ușoară, încât fiecare să o poată îndeplini, fie când nu el (sau ea) singur lucrează, ci subordonații săi (să zicem, în minister), cine trebuie să fie persoane competente. Pentru a vedea, că sub democrație și alegerile nu sunt foarte importante; ele joacă un rol mai influent în guvernul statului sau al regiunii decât era sub totalitarism (când nu aveau *niciun* efect asupra persoanelor alese — ar fi fost luați în guvern și fără alegeri), dar nu atât de mare, cum presupun oamenii. Totul este minciună și fraudă (sau *bamboozling*-păcăleală), aceste alegeri de jos sunt, fără îndoială, nerezonabile, dar tocmai *asta* le face atât de grozave și ingenioase, că niciunui om obișnuit sau mediocru nu i-ar fi venit această idee! Pentru că, trebuie să știi, că geniul rămâne foarte aproape de prostie. Așadar, și aici, un lucru care *contravine simțului comun* poate deveni (într-o altă lumină, ca să spunem așa) inteligent.

7. Cel mai bun ... suzetă pentru oameni!

Da, toate acestea sunt rele, dar răul și binele din această lume sunt strâns legate, merg mână în mână, sau, așa cum spune o zicală cunoscută, chiar și diavolul nu este atât de negru pe cât este pictat (și atunci aș face adăugați că însuși Dumnezeu nu este atât de alb pe cât se crede despre El), și se dovedește că, într-o altă lumină, acest lucru nu poate părea la fel de rău, pe cât s-ar fi presupus! Și într-adevăr, democrația este *mai puțin eficientă* decât orice management centralizat puternic, modul în care se desfășoară alegerile este cel puțin comic, politicienii sunt ușor *schimbătoare*, fiecare partid este *rău*, dacă este luat pe termen lung, mai multe opinii *împiedică* luarea deciziilor corecte, domnește zgomot inutil peste tot, și așa mai departe; aș spune, de asemenea, că democrația este conștientă că fiecare decizie este doar *temporară și așteaptă* acest lucru, ea însăși ar fi singură împiedicată dacă s-ar găsi o decizie corectă a problemelor (deoarece o astfel de situație va diminua circurile, prin urmare oamenii vor fi dezamăgiți)!

Totuși, dacă uităm toate acestea și privim lucrurile din punct de vedere *psihologic*, atunci se dovedește că maselor le *place* această înșelăciune, deoarece fiecare obiect viu vrea să înșele celelalte obiecte din jur cu ceva! Da, noi vrem să-i înșelăm pe ceilalți și, de asemenea, să *fim înșelați de ceilalți*, ceea ce ne spune deschis zicala latină: *Mundus vult decipi!* Noi vrem să ne mințim unii pe alții, și, uite aici, democrația vine și ne oferă această oportunitate, acest lucru ne face (cu excepția mea, desigur) fericiți, noi vrem aproape să o îmbrățișăm, această domnișoară Democrație. Eu numesc asta închiderea gurii oamenilor, în același mod în care un bebeluș este pacificat cu un mamelon artificial! Pentru că care este scopul unei suzete? Ah, cu două fețe, pe de o parte, pentru a înșela copilul că el (sau ea) are sânul mamei reale în gură (ceea ce înseamnă aici că oamenii obișnuiți sunt aceia, care aleg conducătorii și sunt, în general, importanți), iar pe de altă parte, pentru a proteja sânul mamei (aici pentru a păstra sistemul politic, pentru că politicienii se schimbă, dar democrația rămâne). Și să nu uităm și momentul psihologic, că oamenii au fost întrebați, iar acum trebuie să se comporte bine până la următoarele alegeri. Ei bine, frumos gândit, cu adevărat genial, fraudă excelentă!

8. Regenează slaba reprezentativitate

Acesta este un lucru pe care, de parcă nimeni nu îl observă, toată lumea presupune că ar trebui să fie exact așa, că Adunarea Națională (cum este numită în bulgară) ar trebui aleasă ca adunarea susținătorilor partidului, dar acest lucru nu este corect! Nu este corect, pentru că astfel obținem o adunare de *partide*, un mare comitet de reprezentanți sau deputați ai tuturor partidelor, iar acestea sunt lucruri *diferite*, pentru că, pentru a da un exemplu, în

Bulgaria participă la alegeri mai puțin de jumătate din populație și asta deja de 20 de ani. Acest lucru se întâmplă din simplul motiv că oamenii, ca și Jotata vostru, nu pot găsi un partid potrivit căruia să-și dea voturile, dar, oricum ar fi, de ce ar trebui ca acești oameni să fie excluși din societate, doar pentru că nu vor să participe la acest joc stupid? Ei bine, recunosc că vor exista întotdeauna oameni proști, care vor fi încântați de lucruri noi (când se știe de mult timp că nu există nimic nou sub soare), care vor fi atenți la toate reclamele comerciale, sau sunt întotdeauna gata, să zicem, să se uite sub capac, pentru a găsi acolo un număr, cu care să câștige ceva (cu probabilitatea ca pe primul iulie și în mijlocul Europei, la Viena, să ... începă să ningă), etc., adică oameni, care sunt gata să participe la acest joc democratic, dar acest lucru nu înseamnă că ceilalți oameni mai serioși trebuie să fie *discriminați*.

Există, prin urmare, două abordări aici, fie că renunțăm la partide, fie că construim un *eșantion reprezentativ* al populației în Parlament, sau *ambele* lucruri împreună. Partidele nu sunt, desigur, necesare, pot fi votate pentru *persoane*, iar acestea din urmă pot aparține unui partid sau nu; dacă înainte de câteva secole acest lucru ar putea fi dificil de realizat, atunci nu există probleme astăzi de a organiza voturi pentru sute sau mai multe persoane și într-o țară mare, nu în ședințe și nu într-o singură zi, dar, să spunem, în o săptămână și prin Internet. Apoi, un eșantion reprezentativ poate fi ales printr-o alegere obișnuită aleatorie, dar și cu alți parametri (cum ar fi: vârsta, sexul, etnia, venitul, etc.), iar aceasta va fi o *adevărată* adunare națională (unde, de exemplu, dacă este vorba despre Bulgaria actuală, țiganii trebuie să fie undeva la 25%, iar turcii aproximativ 35%). Aceste persoane, evident, nu trebuie să guverneze, dar pentru a-și exprima opinia despre toate întrebările importante, un astfel de organism din Parlament va fi foarte important! Și atunci se pot alege foarte ușor partidele în funcție de procentajul lor din Parlamentul ales (sau ales aleatoriu); adică *câte* persoane, și cine anume, vor spune acest lucru organul de conducere al fiecărui partid. Pentru ca aceste lucruri, desigur, să poată fi făcute, doar dacă noi vrem asta.

9. Împărțirea puterilor

Eu voi exprima aici un gând strălucit și vă voi permite să mă citați și să mă lăudați acolo unde doriți. De ce? Ei bine, pentru că acest gând este foarte simplu, totuși nu l-am văzut sau l-am auzit nicăieri, am ajuns la el singur, cu ajutorul celulelor creierului meu, și este: dezvoltarea se exprimă aproape întotdeauna printr-o *diferențiere* de idei sau concepte! Bine, în regulă, din punctul de vedere al dialecticii, aceasta nu este o idee nouă, dar cine este interesat în zilele noastre de dialectică? A făcut parte din comunism, de aceea trebuie uitat

acum. Dar, oricum ar fi, vreau să spun că doar un grup, o adunare, o cameră, o casă, sau cum o numiți în Parlament nu este suficient, trebuie să existe cel puțin două, eventual trei sau chiar patru camere ale Parlamentului, care trebuie să aibă funcții diferite și să reprezinte diferite niveluri ale societății! Și acest lucru nu există practic nicăieri, deoarece a doua cameră, unde este disponibilă, îndeplinește alte funcții (sunt reprezentate grupuri etnice sau teritoriale, acest lucru nu este suficient). Ceea ce vreau să spun aici sunt cele două grupuri de bază, oamenii de rând și conducătorii. După cum am menționat deja, deputații sunt aleși ca reprezentanți ai poporului, dar apoi se transformă imediat, ca și cum ar fi cu o baghetă magică, și încep să facă legi și să conducă statul, ceea ce face un amestec complet!

Mai precis, trebuie să alegem în *Camera Guvernatorilor* astfel de persoane, care înțeleg ceva despre management, care nu sunt, cum spunem noi în Bulgaria, '*Sulju și Pulju*' (oameni de rând mediocri și chiar stupizi). Și nu numai ceva, acesta trebuie să fie persoane competente, oameni de afaceri, economiști, persoane în relații publice, și alți specialiști, și ei trebuie să fie aleși din comisii speciale, *nu* din oamenii de rând. Da, se face întotdeauna așa, în diferite juri, chiar și Papa roman este ales în acest fel, cu siguranță acest lucru se poate face, totuși noi dorim ca fraudă să continue. Și apoi în *Camera Poporului*, a oamenilor de rând, trebuie să folosim alegerea arbitrară simplă (sau cu parametri dați), și să alegem, să spunem, de către două persoane din fiecare an de naștere de la 20 inclusiv la 70 exclusiv, dacă vrem să avem 100 de oameni acolo; în acest caz este bine dacă în Camera Guvernatorilor avem și 100 de persoane.

Deci, și funcționarea acestor Camere ar trebui să fie clară din numele lor: Guvernatorii trebuie să conducă sau să guverneze, să adopte noi legi, să numească ambasadori, etc., iar oamenii obișnuiți trebuie să-și spună cuvântul "da" despre aproape totul, altfel nu va fi considerat acceptat! Practica eronată, care nu se aplică *nicăieri* altundeva, că persoanele, care participă la ceva, sunt luate și în juri și își dau sensul cu privire la rezultatele gata, trebuie expulzate din sistemul democratic imediat și pentru totdeauna. Da, dar nimeni nu observă aceste lucruri, este ca în ... basmul despre regele gol, toată lumea este uimită de hainele sale noi și nimeni (cu excepția lui Jotata, care nu este publicat în țara sa, pentru că a studiat multe și spune adevărul) nu vine la gândul că democrația este doar ... *aqua nuda* (cum ne place în Bulgaria să spunem).

10. Legalitate versus moralitate

Ah, aceasta este o întrebare veche de secole, care nu a fost niciodată rezolvată în mod adecvat, pentru că ... ei bine, pentru că noi vrem să avem *fie* un pol, *fie* celălalt, niciodată ceva din ambele lucruri, niciodată o variantă de compromis bună, unde vom avea legi

făcute în prealabil, dar și o morală generală. Voi știți cu siguranță că religia, în calitate de principal purtător al moralității, există de sute și mii de ani, dar de la revoluția franceză este practic eliminată din guvern, deoarece aceasta din urmă nu era o instanță religioasă. De asemenea, comuniștii (ca și fasciștii, presupun) nu erau pentru guvernarea religioasă a statului, și democrația de astăzi, dar oamenii, este un lucru, dacă ceva nu este cerut oficial, totuși există sau este folosit (să zicem, înainte de mai bine de aproximativ o sută de ani, relațiile sexuale în afara familiilor erau considerate păcătoase, dar oamenii nu au încetat să copuleze, nu-i așa?), și este un alt lucru să arunci ceva complet (cum s-a întâmplat acest lucru în țări nereligioase, cum ar fi Bulgaria de exemplu), dar este mult mai bine dacă păstrăm acest lucru, totuși nu îl propagăm și nu îl avertizăm împotriva acestuia (să zicem, nu interzicem în totalitate țigările sau băuturile alcoolice sau, în unele țări, chiar și unele droguri). Această conservare parțială este cea mai dificilă, dar este, totuși, posibilă.

Ceea ce vreau să spun aici este că diferitele religii judecă în moduri diferite despre viață și, dacă le lăsăm cumva să existe împreună, ce s-a întâmplat din timpuri vechi în unele țări (cel puțin parțial), atunci putem face o *intersecție a tuturor religiilor*, cum este numită în teoria mulțimilor, ceea ce trebuie să fie o morală pură! Ei bine, acesta este un pic utopic, dar nu în întregime de neatins. Și oricum s-ar întâmpla acest lucru, este bine să ne străduim în acest sens și să facem, dacă nu chiar un corp pur, apoi parțial moral în Guvern! Cu toate acestea, eu nu propun să construim o Cameră Religioasă în Parlament (pentru că timpul religiilor este ca și cum a trecut puțin; la aceasta eu cred că *ateismul* este și un fel de religie, totuși acest lucru necesită mai mult loc pentru a fi explicat mai bine), ci să creăm o *Cameră a Înțelepților* (sau a celor înțelepți), care să îndeplinească și funcții morale! Această cameră trebuie să formeze a *treia putere* din guvern, care trebuie să-și spună și opinia despre aproape orice, dar va juca și rolul strategiilor, pentru că Guvernatorii sunt tactici, iar Oamenii de rând sunt evaluatorii! Trei puteri sunt acum mult mai bune decât una, nu-i așa? Și tocmai aceste persoane trebuie să fie aleși în mod obișnuit pentru democrație, adică prin *vot oficial* în întreaga țară, dar nu într-o singură zi (acest lucru nu este necesar), și probabil într-o *pereche* de runde, ce trebuie să permită votul pentru *cunoscuții apropiați*! Ei bine, cam complicat, dar corect.

11. Imaginea morală a politicianilor

Eu voi continua să mă ocup de probleme morale și aici voi vorbi despre imaginea morală a politicianilor, care lasă mult de dorit, deoarece aceste persoane lucrează pentru propriul lor beneficiu și profită din post, iar maselor nu le place acest lucru. Uite aici, este clar că toată lumea trebuie să aibă grijă de ceilalți, dar aproape

nimeni nu face asta, pentru că așa este viața, și fiecare conducător vrea să o facă, astfel încât să devină mai bogat, nu mai sărac, totuși, atunci când oamenii văd acest lucru, nu sunt foarte entuziași să se comporte bine, și când democrația le oferă posibilitatea de a protesta, ei fac exact acest lucru (cum se întâmplă adesea în Bulgaria, în ultimii doi ani), astfel încât comportamentul politicianilor și mercantilismul lor *împiedică* eficacitatea chiar guvernării. Și dacă vom avea cele trei propuse de Jotata — sunt eu, oamenii, mă aplaudă — Camere din Parlament, nu va fi atât de dificil să introducem acolo o plată *moderată*, ce înseamnă ceva în jurul *salariului mediu lunar*, care este de obicei 2 și 1/3 salarii minime lunare (SML)! Ce înseamnă în două cuvinte că politicianii trebuie, în sfârșit, aș spune, să trăiască ca *preoții* și să dea un exemplu bun celorlalți, nu invers.

Și de ce eu cred că acest lucru este posibil? Ah, pentru că Camera Întelepților, unde se efectuează votul propriu-zis, este plină de strategii și aceștia nu guvernează, nu devin miniștri etc., pentru ei aceasta va fi un fel de publicitate, se vor simți destul de fericiți cu 2 SML (și ar rămâne acolo și fără bani); apoi Camera Poporului este formată din persoane obișnuite, care se vor simți, de asemenea, fericite să fie acolo pentru o perioadă de timp (ar fi de acord chiar să plătească ceva, dacă este necesar); și Camera Guvernatorilor, ei bine, persoanele de acolo *nu* vor fi cu adevărat fericite să lucreze aproape fără bani (pentru o astfel de muncă responsabilă și de obicei foarte bine plătită), dar, în comparație cu celelalte camere, se vor conforma situației (și vor lua și acest loc de muncă ca un fel de reclamă). Totuși, acest lucru nu înseamnă că aceste persoane vor locui într-adevăr săraci acolo și își vor cheltui banii, nu, pentru că trebuie să primească gratuit multe alte lucruri suplimentare ca beneficii suplimentare, cum ar fi: hrană, haine, mașină personală, îngrijire medicală, educație, ședere în stațiuni, și așa mai departe, și asta și pentru membrii familiei lor, doar nu ca bani autentici, care pot fi economisiți și cu care mai târziu se poate exercita puterea.

12. Guvernul feminin

Se poate spune că democrația este un fel de guvern feminin, nu în sensul direct, desigur, ci ca slab, emoțional, incompetent, ineficient, uneori scandalos, seducător, și așa mai departe. Și este într-adevăr așa și, din acest motiv, democrația este adesea înlocuită cu un guvern puternic centralizat (tiranie în Grecia Veche, sau comunistă, respectiv fascistă, dictatură), sau oamenii aleg cel puțin o figură politică cu pumnul de fier sau o aristocrat. Aș putea adăuga, de asemenea, că ea permite o *incluere* ușoară a *elementelor străine*, cum ar fi: instituția prezidențială, parlamentele cu mai multe camere, protestele extra-parlamentare, guvernele de serviciu, mesele ro-

tunde, și altele — ei bine, o prostituată se culcă cu toți cei care plătesc bine, nu-i așa? Toate acestea pot fi uneori utile, și eu însumi propun câteva elemente noi ale democrației, dar voi știți că sexele sunt *două*, doar unul nu este suficient, și din acest motiv această formă de guvernare, la fel ca și cealaltă (să spunem, dictatura), nu este capabilă să funcționeze complet singură; sau trebuie să construim o structură de guvernare hermafrodită; sau trebuie să se aștepte și la schimbări în timp.

Oricum, natura feminină a democrației poate explica multe dintre fenomenele sale. De exemplu, este bine în primul rând pentru *schimbare*, nu pentru un guvern stabil și de lungă durată, și astfel sunt femeile, care doresc să aibă bărbați diferiți (în timp ce aceștia din urmă se obișnuiesc mai ușor cu una și aceeași femeie); ea este un guvern *fără* un scop constant și funcționează bine atunci și acolo, acolo unde nu există un scop vital, doar să ai o viață interesantă, și îți pot spune din propria mea experiență că pentru o femeie important nu este atât de mult ceea ce este acolo pentru a mânca, dar cum ... masa este *acoperită*, literalmente, ce este *pânza* de masă; atunci ceea ce este important pentru democrație este modul în care se trăiește *în acest moment*, nu dacă un anumit partid este bun sau rău, ci doar în prezent, ea nu se străduiește spre un regat-*Reich* milenar al luminii ca paradis, sau către un viitor comunist strălucitor și, de asemenea, femeile trăiesc în momentul actual; și așa mai departe. Democrația se bazează pe *nerezonabilitatea* corpului de guvernământ și pe imposibilitatea de a găsi cel mai bun politician sau partid și le schimbă simplu; de asemenea, ea *nu are moralitate* (de ce asta?) și îi place tot ce se întâmplă, atâta timp cât jocul democratic continuă! Totuși, ca rezultat al acestui lucru, ea creează un ... *perpetuum mobile* care funcționează excelent, ea *se reînnoiește pe loc*, ceea ce face și fiecare femeie, în mod figurat, atunci când naște oameni noi.

13. Alte momente

Când mi-am scris deja duzina de puncte planificate, aceasta înseamnă că este timpul să încheiem acest material. Eu voi sublinia aici câteva momente, peste care, parcă aș fi sărit, dar care sunt importante, astfel încât s-ar putea să-mi fie rușine chiar și în ... lumea cealaltă, dacă am uitat să le clarific! Un lucru este că în zilele noastre, în timpul computerelor, toate voturile oficiale pot fi efectuate *într-o manieră deschisă*, prin urmare ele trebuie efectuate în acest fel! Acest lucru nu trebuie să fie dificil de realizat — deoarece în secolul trecut se primesc bani de la mașini și de aici nu au rezultat erori cardinale —, cu utilizarea parolelor și nu într-o singură zi, ce trebuie să permită să se facă toate statisticile posibile, ce, după părerea mea, este foarte important. Mai mult decât atât, în acest fel va fi posibilă

desfășurarea alegerilor în mai *multe* runde, ceea ce ne va permite să realizăm alegerea iterativă, care este *singura* alegere posibilă de jos, care este utilizată de secole.

Mai mult, votarea secretă trebuie efectuată numai în grupuri mici, unde se poate teme să-și exprime vocea în mod deschis. De asemenea, toți deputații, ca persoane responsabile pentru întreaga țară, trebuie să fie aleși exact *în întreaga țară*, nu în regiuni, unde în multe cazuri nu pot fi aleși, dar în toată țara voturile pot fi suficiente. Și dacă se efectuează votarea pentru partide, atunci numele persoanelor concrete nu sunt importante, fiecare partid poate și trebuie să facă și să publice o listă ordonată cu numele candidaților săi înainte de alegeri. Și, de asemenea, — eu cred că acest lucru este foarte important — trebuie să răspundă la multe *chestionare* la care masele răspund, să spunem, aproximativ o duzină de întrebări lunare; acestea nu trebuie să fie compulsive pentru Guvern, totuși acestea sunt informații foarte importante; și acest lucru trebuie făcut de către o *singură* instanță centralizată, nu de către diverse mass-media sau companii și, de asemenea, prin utilizarea parolelor.

Se poate vota și pentru o *pereche de puteri*, să spunem 5 (unde ordinea alegerii poate fi sau nu importantă). Sau poate fi votat nu numai "pentru", ci și "*împotriva*", iar acest lucru va oferi o viziune complet diferită asupra scenei politice. Sau pot exista unele *faze* ale puterii, în care cele mai simple sunt *două perioade*, ale dictaturii și ale democrației, dar planificate *în avans*, pentru a nu veni la ele prin revoluții. Și alte variante; cum am sugerat deja, democrația oferă multe posibilități, ea nu este rău *în principiu*, dar, din păcate, oamenii sunt încă ... destul de proști, și din această cauză ea nu este suficient de bună!

Ah, eu trebuie să spun ceva și despre *proteste*, pentru că și aici totul se face contrar celor necesare, nu în modul corect. Adică, oamenii doresc să își exprime opiniile și trebuie să aibă această ocazie, dar nu pentru a împiedica cursul normal al vieții, cu toate acestea fac exact asta și găsesc de lucru doar polițiștilor, pentru a sta între protestatari și trecători. Decizia corectă este să permită toate protestele *în locuri speciale*, iar în acest scop pot fi folosite *stadioane*, unde totul poate fi filmat din diferite părți și ulterior poate fi prezentat acolo unde este necesar, dar și în timp real pe ecrane mari în fața importantului instituții. Aceasta este o distanțare evidentă, care poate fi realizată cu ușurință astăzi, dar eu cred că acest lucru nu se face nicăieri. De asemenea, trebuie depuse eforturi pentru a *nu ajunge* la astfel de proteste, unde trebuie să existe o anumită comisie, și tuturor, care doresc să își exprime opinia, trebuie să li se permită să vină în fața ei și să facă acest lucru, atunci opiniile trebuie clasificate și trebuie luată o anumită decizie, dar cel puțin aceste opinii trebuie *păstrate* undeva și puse la dispoziția tuturor celor interesați (nu așa cum publicul oficial bulgar vă tratează Jotata

dvs. unic într-o manieră complet barbară). Trebuie să existe, de asemenea, o anumită posibilitate de a avea acces pentru unele noi partide sau grupuri de oameni (să spunem: mișcarea de pace, sau intelectualii șomeri, sau mame singure cu copii, etc.) la o cameră auxiliară, înainte de a începe să protesteze.

14. Avantaje și dezavantaje

Ah, eu vreau să vă îndrept atenția către acest moment, că o caracteristică importantă pentru fiecare lucru, sau formă de guvernare aici, este efectul în *viitor*, către ceea ce conduce. Da, dar dacă pornim de la dialectică, atunci (aproape) fiecare lucru se transformă în ... *opusul* său, iar asta înseamnă că, dacă ceva este luat în *rău*, atunci mai târziu acest lucru poate duce la ceva *bun* și invers (unde ultima este parcă negată de nimeni — ia proverbul că drumul spre *iad* este pavat cu *bune* intenții)! Ai înțeles asta? Ah, asta înseamnă că, din acest punct de vedere, guvernarea centralizată este mai bună, deoarece ea duce la democrație, dar aceasta din urmă duce la o putere puternică și, din acest motiv, este cea mai rău! Și acest lucru se adaugă la punctul de vedere, că guvernarea centralizată are o *scuză morală*, ea *vizează* ceva, în timp ce democrația nu vizează nimic, și de aceea eu scuipt atît de tare la democrație.

Această negare a propriei chintesențe poate fi observată și de partidele politice sau de bani sau de relațiile sexuale (sau ... cunoștințele), unde, de exemplu: toate interesele parțiale se contrazic și conduc la un singur partid, ceea ce înseamnă că aceasta nu este un partid real, sau mulți bani duc la slab și mai târziu la niciun interes pentru bani, sau relația sexuală se neagă, de asemenea, la sfârșit (sau multă cunoaștere — cum este cu Jotata dvs. — duce la negarea cunoștințelor suplimentare — pentru că la un moment dat va veni momentul când ... universul va începe să se *micșoreze*, iar apoi se va dovedi că toate acestea au fost degeaba și din nou pentru nimic, în timp ce, de exemplu, cele mai simple plăceri ale vieții par mai satisfăcătoare). Da, așa este, dar acestea sunt observații filozofice, astfel încât este mai bine să nu vă adânciți în ele, eu am vrut doar să vă arăt că fiecare medalie are două laturi, iar democrația s-a arătat în multe țări nu la fel de bine, dar direct ca fiind cel mai rău, și din această cauză este necesar să fim mai atenți la aceste lucruri.

Dar a acorda mai multă atenție înseamnă a face compromisuri, așa este, dar nu ne place atît de mult, noi vrem să reacționăm în mod total. Și într-adevăr, dacă aruncăm o privire asupra democrației de astăzi și a celei de acum un secol (să zicem în 1910), trebuie să fie clar că nu am schimbat nimic în modelul democratic occidental, dar, în loc de asta, am avut două Războaie mondiale, am inventat democrația populară radical diferită și am eliminat-o total, dar nu am ajuns la niciun compromis. Dar dacă nu vrem să facem compromisuri,

atunci se întâmplă pur și simplu mult *vărsare de sânge*, aceasta este alternativa noastră. Ei bine, oamenii trăiesc astăzi în mod bogat (ca o consecință a *non*-naturii noastre: mâncare, băuturi, haine, case, etc.), probabil că noi nu vor veni la noi războaie din motive economice (deși acest lucru nu poate fi garantat), dar noi pot ajunge la asta din motive *morale*, și, dacă nu chiar pentru războaie, atunci poate pentru sinucigași (pentru a vă reaminti despre un *Laden*-"băiat"). Așa că această naibii de democrație să fie minciuni și înșelăciuni, dar acest lucru nu este atât de important, mai important este că ea poate fi schimbat, și din această cauză eu fac aici diferitele mele propuneri. Dar, așa cum am spus, depinde de gradul de prostie al oamenilor obișnuiți.

15. Comentarii finale

La sfârșitul acestui eseu vreau să vă clarific că l-am scris pentru *ceilalți* oameni, pentru întreaga *lume*, pentru că eu am trecut deja la 70 de ani și public anonim, nu mai am dorințe speciale, nu am nevoie de bani sau de glorie, iar pensia mizerabilă pe care o primesc îmi este suficientă; dacă în plus eu pot scuipa la barbaritatea bulgară mă simt aproape fericit! Și eu pot *suporta* și această democrație stupidă, deoarece persoana inteligentă acceptă *orice* formă de guvernare, pentru simplul motiv că este mai bună decât anarhia. Ceea ce mă deranjează este că oamenii din jur se uită la guvernarea democratică ca la un alt tip de activitate *comercială*, în care totul este fraudă, dar nu se poate face nimic, așa este viața, în timp ce pentru mine acest lucru se încadrează în *domeniul social* și, prin urmare, aici trebuie aplicate alte criterii, cum ar fi *dragostea aproapelui*, umanitatea, sentimentul religios, grija față de oameni, un fel de ... muncă sanitară sau preotească! Ei bine, acest lucru poate părea un pic utopic pentru mulți dintre voi, totuși îmi plac utopiile pentru că sunt logice și, în cele din urmă, sunt eu, mă preocup de ceilalți oameni.

OK, eu voi termina această lucrare capitală (deși *toate* lucrările mele sunt capitale și fundamentale), mi-am ascuțit deja pana speciala pentru punctul final — așa este doar obișnuința mea — și cu siguranță voi face ca acest lucru, să fie liniștit, dar înainte asta vreau să mă adresez potențialilor *mei* cititori. Deci, cititorilor mei, îmi cer iertare, dar cu siguranță veți fi ... proști, acest lucru este de așteptat, cel puțin 90% dintre oameni sunt doar proști, totuși eu sper că voi *știți* asta! Pentru că, așa cum se știe de la grecii antici, există oameni proști care știu că sunt proști și asta este ... bine, pentru că ei sunt lacomi să învețe ceva mai mult, pentru a ști mai multe, nu sunt foarte mulțumiți de ceea ce ei știu deja, și există astfel de oameni atât de proști încât nu observă acest lucru (pur și simplu nu-l pot vedea), dar din această cauză sunt foarte fericiți. Așa că, dacă sunteți din categoria celor care știu că nu știu nimic, atunci vă veți

arunca ca niște păsări flămânde la semințele înțelepciunii pe care eu, Jotata-Atatoj, le-am semănat! Eu sper că voi sunteți astfel de cititori și veți devora *toate* lucrările mele rapid, iar acesta este un comportament corect.

Pentru că, uite aici, eu mă pot gândi la utopii, dar ele sunt utopii frumoase, eu visez că *politica* poate fi ridicată atât de sus, încât *va rămâne într-o astfel de relație cu capitalismul, în care dragul Dumnezeu rămâne în întreaga lume materială!* Aceasta înseamnă că politica ar trebui să fie divină, să conțină *idei* frumoase, să *conecteze* totul împreună, astfel încât capitalismul neplăcut și deficitar să strălucească ca reînnoit! Chiar dacă acest lucru este imposibil de realizat, acesta arată atât de bine, încât merită încercat! Și iată punctul final.

Mai 2021

[Closing remark: Hmm, in this way I have become in some small degree *acquainted* also with this language, and have come to my conclusions. And which are they, ah? Well, the most important conclusion here is that *all* languages are *bad*, except one! I will not play hide and seek with you, this one and only good language is ... my Bulgarian one! This is not a new topic for me, but now I have gathered more detailed proofs. All this thanks to the misunderstood democracy, and myself existing thanks to the barbarian reaction of our whole official publicity (which has led to my birth under this pseudonym)! And have in mind that I am comparing practically all Slavonic, and Teutonic, and Latin languages, or all *contemporary* ones, so that my conclusions are entirely justified. And mark also this, that Bulgaria is the unquestionable (outside of its borders) *barbarous* nation in the civilized part of the world, and that our Bulgarian language is the best and simplest of all other civilized and contemporary languages, and these two facts simply *cannot* be occasional, they must be somehow related! So that at the end of this my democratic *epopee* I may with clear conscience exclaim: *Long live Bulgarian language!* and *Down with the democracy!* Amen!]

Сконвертировано и опубликовано на <http://SamoLit.com/>

DEMOCRAȚIA, CA SĂ SPUNEM AȘA

...

(frivol despre serios — eseu politic)

— in Romanian

**De Jotata - Atatoj, 2021,
cunoscut și ca: Ivancho Jotata, Ochnavi Atatoj, Ivan
Bugarow, Jotabash Giaurgi, Nostradamus Buladamus, și sub
alte numele de clone**

Rezumat: Aici eu dau explicații în formă umoristică, de ce nu-mi place democrația, ceea ce îi lipsește pentru a fi suficient de bun pentru oamenii inteligenți. Aceste explicații sunt mai mult de o duzină, de multe ori ele au intersecție non-goală, adică unele idei se repetă, dar în acest fel lucrurile sunt mai bine explicate, am arătat diferitele fațete ale acestui fenomen social adesea neînțeles. Pentru ea că arată bine de departe, dar în esența sa este doar o minciună frumoasă.

[The idea for illustration is in placing of one picture in a frame under the title and the author, which has to be square and probably 450 x 450 pixels (because I use usually 525 x 725 for the cover and then multiply by 3, when necessary). The picture is a waist portrait of young Greek woman representing Miss Democracy. She is with long straight nose, probably blond, smiling, crowned with a diadem with 6 five-rayed stars made of some light blue or green precious stone, she is clothed with a piece of cloth, fastened at the left shoulder with a golden brooch in form of a star, which leaves the right (and well formed) breast open, and on the border of this cloth, diagonally, beginning at the left shoulder and passing under the right breast, is read DEMOC(R). Then her right hand is little raised from the elbow and she holds in it a whip, while the left is nearly horizontal and with it she shows ... the sign of the fig.]

[Opening remark: I want to tell you that I do NOT know this language entirely, i.e. I have never studied it, or read in it, or spoken! All translation is done with the use of computer translators, yet ... very *carefully* and with *feeling*. This means that I have translated small portions, compared at least two input languages in dubious moments, where the languages were as follows: the original was German, then I translated alone in English, then in Italian with the use of the computer, then in Russian alone, and then in all left languages, which I hope to exceed in their number the ... dozen, using the most suitable one plus the English! How was this possible, when I don't know these languages, and especially when the text is not elementary, this is scientific (although popular) publication, and with quite long and twisted sentences?

Well, I wanted for a long time to show (to myself) that, after a quarter of a century amateur linguistic investigations, I can *understand* at least a dozen of languages in reading. Yes, and here I was reading my *own* work in these languages, what was a big (intellectual) fun for me. I thought about practically each foreign word, given to me by the computer, for to check whether it *can* mean this or not, and this, for one thing, because these translators made quite often *big* blunders, falling into difficulty to guess the right *context* of the word or phrase (or idiom), and for another thing, in order to check myself about my guesses. I hope the result is not bad, because the topic is exceedingly important for the entire world. In this way I have fulfilled another important task, to check the suitability and easiness of practically all *contemporary European languages*. After all this long work I can definitely say that this is my swan song in the political matters.]

[Remarcă (la varianta germană): Eu voi scrie acest material, spre deosebire de celelalte materiale ale mele, mai întâi în limba germană, astfel încât să vă permit să explic de ce am luat această decizie. În al *doilea* rând, limba germană este mai bine calificată decât cea engleză, și eu vreau să fac și traducere în italiană, dar nu îl cunosc atât de bine pe acesta din urmă, pentru a face singur acest lucru, și voi folosi traducători computerizați, verificând doar traducerea gata (ceea ce am făcut odată deja); și, oricum, limba engleză este un ... monstru printre tipurile de limbi, nu-i așa? Și, în primul rând, vreau să-mi îmbunătățesc limba germană, ceea ce nu voi face niciodată, până când voi începe să gândesc în germană; totuși, acest lucru înseamnă că voi comite mai multe erori decât de obicei, pentru ca ceea ce îmi cer cititorilor să fie scuzat. Poate că este suficient.]

Conținutul

0. Definiție
 1. Imposibilitatea această soluție
 2. Această procedură nu este utilizată nicăieri altundeva
 3. Democrația în Grecia Antică
 4. Soluție zero
 5. Management strategic și tactic
 6. Mare și nerezonabile!
 7. Cel mai bun ... suzetă pentru oameni!
 8. Regenează slaba reprezentativitate
 9. Împărțirea puterilor
 10. Legalitate versus moralitate
 11. Imaginea morală a politicienilor
 12. Guvernul feminin
 13. Alte momente
 14. Avantaje și dezavantaje
 15. Comentarii finale
-

0. Definiție

Eu cred că este clar la ce mă refer aici, dar permiteți-mi să spun acest lucru în mod explicit. Voi vorbi aici despre răspândirea în ultimele două secole în Occident, și acum și în Est, **democrație de dreapta**, care diferă de originalul vechi-grec, precum și din *elementele* democratice din Roma antică sau înainte, și mai mult din democrația de stânga sau populară. Pentru că elementele democratice au fost aplicate încă din timpurile primordiale, de asemenea între animale, dar aceasta nu este încă democrație. Spusă în alt mod, această democrație necesită *alegeri libere* pentru conducători, astfel încât să fie ales cel care este mai iubit (sau mai puțin detestat). Și oamenii votează pentru partide, pentru persoane cu o poziție înaltă, pe care nu le cunosc, iar oamenii obișnuiți nu sunt capabili să ia o decizie bună, pentru că nu înțeleg nimic despre guvernarea unui stat, iar astfel de alegeri nu se aplică *nicăieri* altundeva, deoarece de obicei este necesară o calificare, și așa mai departe și așa mai departe.

Eu am vorbit deja de multe ori despre acest lucru, Jotata nu poate sări peste un domeniu atât de interesant și neînțeles, nu își poate permite să-l ignore, și a făcut, de asemenea, multe propuneri pentru îmbunătățirea guvernării (cel puțin în partidul său NAPUK, în Codex), totuși aici voi discuta acest subiect în mai multe detalii și în deplinătatea sa. De ce? Ei bine, pentru că există multe țări în care acest lucru nu funcționează bine, pentru că (practic) în acest scop s-au luptat cele două Războaie mondiale, pentru că acesta este o

bamboozling-păcăleală deschisă, și ar trebui să existe cineva care va deschide ochii maselor. Sincer vorbind, eu nu sunt cel mai bun, care a făcut asta, există o singură persoană, care a spus adevărul în cea mai scurtă formă posibilă, iar acesta este cunoscutul Oscar Wilde, doar el a folosit cuvântul *bludgeoning*-bătătorit, ce este un fel de bătaie cu niște *cudgel*-bastoane, ceea ce aș fi înlocuit cu maltratarea. Deci, el a spus că *democrația este o bludgeoning-bătaie de oamenilor, de aceiași oameni, și în numele din (pentru) aceiași oameni!* (Și când mă gândesc acum la întrebarea, de ce eu nu sunt atât de deștept ca el, pot găsi decât un singur motiv pentru asta, pentru că nu sunt ... un homosexual! Poate pentru că acești oameni sunt foarte sensibili, pentru ei sexul nu este murdărie, pentru proliferarea mamiferelor și a altor animale bisexuale, ci un fel de expresie a emoțiilor. Ei bine, acest lucru a fost spus pentru distracție, dar cine poate fi sigur că nu este așa cu acești oameni?)

1. Imposibilitatea această soluție

Ah, dragi cititori, mă simt puțin incomod să explic astfel de lucruri elementare, dar asta pentru că nu ne place să ne punem întrebări, să ne exercităm abilitățile de gândire nu este unul dintre distracțiile noastre iubite, noi, adică masele, iubim acțiunile, nu gândirea. Chiar și eu personal nu mi-am pus întrebarea despre alegerile *de jos*, până când, ocazional, la aproximativ vârsta de 25 de ani, am auzit că o astfel de alegere este *imposibilă în principiu!* Cu toate acestea, am circumstanțele mele atenuante, că am fost pur și simplu ... fericit, pentru că mi-am pus întrebări, și, de asemenea, alegerile noastre sub totalitarism au fost în întregime redundante, doar demonstrative, pentru a defila cu ele, nu a fost ca astăzi, când am analizat această întrebare deja în 1991 - 92 și am făcut concluziile mele.

Ei bine, oricum este, adevărul este că, pentru a putea alege, trebuie să știi bine, nu numai domeniul disciplinar, ci și candidații care concurează, sau, ca excepție, stabilirea superiorității concurenților trebuie să fie foarte ușoară și evidentă. Acesta din urmă se întâmplă atunci când se desfășoară un duel, chiar și între animale; iar oamenii obișnuiți nu au, în mod firesc, nicio idee despre guvernare sau economie sau legi sau relații publice (adică arta de a *înșela* masele) și așa mai departe. Mai important aici, totuși, este că oamenii obișnuiți nu au suficiente cunoștințe despre candidații la parlamentari și, din această cauză, nu sunt în măsură să facă alegerea corectă. Acestea, ceea ce știu despre candidați, sunt lucruri *neimportante*, cum ar fi: aspectul, comportamentul, manierele, modul de a vorbi, tipul iubit de femeii sau bărbați pentru ei, marca mașinilor lor, cunoștințele lor, orientarea politică, dar acest lucru nu este suficient pentru a face o alegere corectă. Și oamenii își arată destul de des părțile lor neașteptate, chiar și atunci când unul a trăit mulți ani cu altul ...

de fund la fund (ca să zic așa), astfel încât la final alegătorii rămân aproape întotdeauna dezamăgiți.

Pe scurt, este *imposibil* să conduci o alegere competentă *de jos*, deoarece alegătorul trebuie să știe mai *mult* decât persoana pe care o alege, să fie mai bun decât ea în acest sens, pentru a efectua o alegere competentă, dar când el rămâne sub știe aproape întotdeauna mai *puțin* decât această persoană! Așa că alegerea este corectă numai atunci când alegătorul alege persoane care stau sub el, sau când nu îl depășesc mult în abilitățile lor, adică atunci când sunt *ca el sau mai prosti*. Și, de obicei, se face așa, există diferite comisii sau juri alese, dar dintre colegii lor din domeniu. Numai acest lucru este suficient pentru a scoate democrația, totuși noi mergem mai departe.

2. Această procedură nu este utilizată nicăieri altundeva

Ei bine, acestea sunt lucruri evidente, deoarece în fiecare domeniu specific sau competiție există juriuri special formate; este așa în sport, în studiu, în producție, peste tot; și dacă la juriile instanței nu este așa, atunci acest lucru se datorează faptului că trebuie aplicat un fel de alegere arbitrară și în acest caz nu sunt necesare cunoștințe speciale. Astfel, această procedură este *gresită* în esență și, din acest motiv, nu a fost aplicată în cei o mie de ani de istorie a omenirii, doar pentru o pereche de secole în Grecia veche și în ultimele 1-2 secole. Permiteți-mi să vă reamintesc că, atunci când democrația a fost introdusă în Grecia veche, de către un anume Pisistrat, masele *nu* au vrut să accepte acest lucru, ei au crezut că acesta este un truc al conducătorilor, cu atât mai mult cu cât acest om era un tiran! Prin urmare, oamenii din vremurile străvechi nu erau deloc atât de proști, așa cum suntem gata să luăm, au fost mai *inteligenti* și mai *moralii*, ei au crezut că conducerea este o artă, care necesită multe talente de la persoană, și, de asemenea, că democrația este *avantajoasă pentru conducători*, când a fost aplicată de un tiran.

Așa că trebuie să ne gândim din când în când, să aruncăm priviri înapoi în istorie, și dacă cineva consideră că istoria noastră este complet greșită și trebuie să scuipăm la ea, atunci eu singur pot scuipa la el sau la ea, deoarece acesta este un comportament destul de prost, trebuie să ne onorăm strămoșii. Dar ideea nu este doar despre strămoșii noștri, chiar și astăzi democrația *pură* nu se aplică nicăieri altundeva, doar unele *elemente*, atunci când alegerea este mai dificilă decât de obicei, când există mulți candidați, ca un fel de *alegere arbitrară*, ca o *cerință suplimentară*. Este imposibil să ne imaginăm astfel de lucruri, cum ar fi: studenții să-și aleagă profesorii sau pacienții medicali sau soldații generalii lor, și așa mai departe, și dacă cineva consideră că acest lucru este posibil, atunci el trebuie, cel puțin inconștient, să presupună că aceasta este o glumă. Da, dar

noi credem, pentru că suntem doar niște stupidi.

3. Democrația în Grecia Antică

Cum a fost la început, ah, în Grecia Antică? Ei bine, era acolo la acea vreme societatea sclavă, nu ca mult mai târziu în SUA, nu, o sclavie mai blândă și mai plăcută, se poate spune, totuși erau sclavi, cu siguranță. Ce înseamnă că au existat legi puternice, societatea era bine dezvoltată (pentru acele vremuri), oamenii trăiau înstăriți, și dacă plecăm de la propoziția latină că oamenii vor două lucruri înainte de toate, *panem et circenses*, sau pâine și circuri în limba română, atunci aveau pâine suficientă, dar puține circuri și, ca urmare, erau aproape întotdeauna nemulțumiți. Și acest înțelept tiran se gândise (conform vostru Jotata), că ar fi mai bine dacă ar putea să le închidă gura, să le treacă toată responsabilitatea la umerii lor, dar ar putea fi totuși ales de ei, el și ceilalți aristocrați. Acesta a fost un vis strălucit, el a elaborat și toate detaliile, dar oamenii lui proști nu au vrut să muște la această momeală, astfel că a cerut unora dintre înțelepții antici (Solon, dacă nu mă înșel) să le explice oamenilor, că în acest fel va fi mai bine și pentru ei.

Și cum a fost organizat totul acolo? Ei bine, în Areopagus-Parlamentul lor au fost aleși de 10 persoane din fiecare dintre cele 50 așa-numite *dems*-genuri (sau familii mari), ceea ce a făcut împreună 500 de bărbați (fără femei, desigur), care s-au ocupat de toate problemele importante, au fost și Curtea. Rețineți, totuși, că în acel moment oamenii liberi din Atena trebuie să fi fost de cel mult 10 mii de oameni, deși eu cred că numărul lor nu era mai mare de 5000, deoarece pentru fiecare bărbat erau probabil soție și mamă, o pereche de copii și 5-10 sclavi, astfel încât oamenii pe care au ales erau 1/10 din toți oamenii de acolo (presupunând că orașul a avut între 50 și 100 de mii de oameni). Și acest lucru dă unul din zece și, de asemenea, într-un singur gen sau familie sau zonă, astfel încât acești oameni s-au cunoscut bine, sau au știut apoi cine dintre ei stă mai sus și, ca urmare, trebuie ales. Acest lucru nu are nicio legătură cu alegerile actuale, unde este ales unul din mai mult de 10 mii de oameni practic necunoscuți. Da, dar în ciuda acestui fapt, persoanele alese au fost cu siguranță înlocuite cu altele noi, iar *întreaga* democrație a fost schimbată cu perioade de dictatură și invers! Așa că deja la acel moment s-a văzut că democrația *singură* nu este o soluție bună a problemei guvernării.

4. Soluție zero

Bine, până acum am constatat că, altfel spus, oamenii, care *nu înțeleg nimic*, au ales persoane, pe care *nu le cunosc*, în plus, alegătorii *nu* au nevoie de *documente pentru calificarea profesională*

de la persoane, care urmează să fie aleși, ceea ce este, de fapt, un fel de nebunie! În această situație este destul de normal să presupunem că o astfel de soluție este imposibilă și trebuie să o aruncăm din sfera guvernării sociale fără discuții suplimentare. Și acest lucru subminează întreaga democrație, deoarece, în ordine inversă, dacă avem nevoie de unele calificări, atunci aceasta poate duce la discriminarea unor persoane (care, din diverse motive, nu au obținut calificare), a cunoaște persoanele care urmează să fie alese într-un stat întreg este astăzi direct imposibil, și educarea maselor comune în conducere, economie, și alte domenii este o utopie clară. Astfel, așa cum stau lucrurile, pur și simplu nu mai este nimic de făcut aici, iar comuniștii au avut dreptate, când au inventat democrația poporului! Ceea ce este adevărat și, de asemenea, ... nu adevărat, depinde de obiectivele pe care ni le-am propus (despre ce voi vorbi mai departe).

Și ce este această soluție zero? În două cuvinte, aceasta este o soluție, dar care este banală și nu interesantă, și care de obicei nu este necesară pentru a "căuta", deoarece este evidentă. Aceasta provine din soluția unui sistem liniar omogen de ecuații (să zicem: $A_{11} \cdot X_1 + A_{12} \cdot X_2 + A_{13} \cdot X_3 = 0$, apoi $A_{21} \cdot X_1 + A_{22} \cdot X_2 + A_{23} \cdot X_3 = 0$, etc.), care sistem are întotdeauna soluția, unde toate necunoscutele (X_j) sunt 0, dar nu este necesar să căutați cu adevărat această soluție. Acest lucru înseamnă că, în locul alegerilor oficiale, poate fi utilizată o alegere arbitrară obișnuită, sau atunci alegerea poate fi făcută de o instanță autorizată (cum se întâmplă atunci când este ales un guvern de serviciu). Da, dar dacă se va proceda astfel, votul fraudulos ar fi imposibil, iar acest lucru nu este dorit de guvernanți și, de asemenea, eu nu am finalizat investigația noastră.

5. Management strategic și tactic

Cum noi am văzut deja alegerea democratică este total inadecvată pentru alegerea persoanelor potrivite, dar, în ciuda acestui fapt, este adesea folosită și lucrurile *nu sunt întotdeauna rău*, astfel încât vom încerca, aici și în următoarele câteva puncte, să găsim răspunsul la întrebarea: cum este posibil ca persoanele incompetente să își poată face treaba? Din acest motiv, este deja timpul să începem să facem distincția între managementul *strategic* și cel *tactic*. Strategia este arta de a aplica astfel de metode, care duc la distrugerea totală a inamicului (rădăcina de aici este asociată cu măcinarea, ca în cuvintele: stradă, estradă, slav 'strivam'-măcinare, etc.), iar tactica este arta de a face lucrurile să funcționeze ca o ceasornicie bine unsă (pentru a spune tic-tac). Eu vă explic aceste lucruri pentru a vă oferi posibilitatea de a înțelege mai bine etimologia acestor cuvinte vechi-grecești, dar, ca să fie mai ușor, strategul este cel care poate necesita doar, dar nu este interesat dacă acest lucru, ceea ce

dorește, se poate face sau nu, în timp ce tacticianul este executantul, directorul executiv, care trebuie să știe ce se poate face și ce nu.

Din aceasta se poate ajunge la concluzia că într-o familie strategul născut este femeia, care nu își poate dori decât (să zicem: cel puțin de trei ori pe zi, sau îți poți imagina cu ușurință că nu voi rămâne cu tine pentru totdeauna), iar bărbatul este tacticianul născut (cine știe că o dată este de asemenea suficient, dacă poate să o facă cel puțin 10 minute și chiar mai bine 15). În Bulgaria avem și zicala că bărbatul este capul, iar femeia este gâtul. Mulți oameni, inclusiv pe mine în trecut, cred că această împărțire a funcțiilor nu este necesară și o persoană, care poate îndeplini ambele funcții, este de preferat, totuși acest lucru nu trebuie să fie așa, aici din motive psihologice, dar uneori din motive funcționale (cum este cu cele două sexe — acest lucru crește diversitatea în generațiile următoare). Deci, dacă avem aici o diviziune puternică a funcțiilor, ar fi fost bine, însă, în primul rând, parlamentarii sunt persoane *incompetente* și, din această cauză, sunt potrivite doar pentru strategii, și, pe de altă parte, când unii dintre ei devin mai târziu miniștri, încearcă să îndeplinească și funcțiile tacticienilor, iar acest lucru merge adesea greșit. În acest domeniu trebuie efectuată o diferențiere mai bună (cu ceea ce cred că mă voi ocupa mai târziu).

6. Mare și nerezonabile!

Aici voi ajunge la final la titlul de mai sus, dar mai întâi vreau să explic două momente care arată puțin misterioase. Unul este răspunsul la întrebarea: atunci când este cazul, că aici oamenii, care nu înțeleg nimic, aleg persoane pe care nu le cunosc și, în plus, nu au nevoie de documente pentru calificare, cum este atunci posibil ca, în multe cazuri, să facă o alegere bună, sau asemenea, în alte țări și momente, să facă întotdeauna o alegere proastă (cum ar fi, de exemplu, în Bulgaria)? Ei bine, aici este bine să simplificăm puțin întrebarea noastră și, în loc de parlamentari, să avem ... mere, care sunt așezate într-un coș, și arată la fel când sunt atinse cu degetele; și atunci întrebarea este: cum s-ar putea întâmpla că, atunci când nu ne uităm în coș, ci doar întindem o mână, apucăm un măr, acest măr va fi întotdeauna bun, respectiv rău? Ah, acest lucru trebuie să fie clar, acest lucru se poate întâmpla abia atunci, când toate merele sunt la fel, nu? Și este mai mult sau mai puțin cu parlamentarii noștri, nu există diferențe principale între ei; și există, de asemenea, partidele importante, nu atât persoanele. Dar când situația este așa, încât nimeni nu poate face minuni, atunci fiecare persoană aleasă se va transforma într-un final rău.

Și, de asemenea, din partea parlamentarilor: cum poate fi așa, că oricine se întâmplă să fie ales, își poate îndeplini munca la fel de bine (sau, apoi, rău)? Și aici, răspunsul este simplu: când fie lucrarea

este foarte ușoară, încât fiecare să o poată îndeplini, fie când nu el (sau ea) singur lucrează, ci subordonații săi (să zicem, în minister), cine trebuie să fie persoane competente. Pentru a vedea, că sub democrație și alegerile nu sunt foarte importante; ele joacă un rol mai influent în guvernul statului sau al regiunii decât era sub totalitarism (când nu aveau *niciun* efect asupra persoanelor alese — ar fi fost luați în guvern și fără alegeri), dar nu atât de mare, cum presupun oamenii. Totul este minciună și fraudă (sau *bamboozling*-păcăleală), aceste alegeri de jos sunt, fără îndoială, *nerezonabile*, dar tocmai *asta* le face atât de grozave și ingenioase, că niciunui om obișnuit sau mediocru nu i-ar fi venit această idee! Pentru că, trebuie să știi, că geniul rămâne foarte aproape de prostie. Așadar, și aici, un lucru care *contravine simțului comun* poate deveni (într-o altă lumină, ca să spunem așa) inteligent.

7. Cel mai bun ... suzetă pentru oameni!

Da, toate acestea sunt rele, dar răul și binele din această lume sunt strâns legate, merg mână în mână, sau, așa cum spune o zicală cunoscută, chiar și diavolul nu este atât de negru pe cât este pictat (și atunci așa face adăugați că însuși Dumnezeu nu este atât de alb pe cât se crede despre El), și se dovedește că, într-o altă lumină, acest lucru nu poate părea la fel de rău, pe cât s-ar fi presupus! Și într-adevăr, democrația este *mai puțin eficientă* decât orice management centralizat puternic, modul în care se desfășoară alegerile este cel puțin comic, politicienii sunt ușor *schimbătoare*, *fiecare* partid este *rău*, dacă este luat pe termen lung, mai multe opinii *împiedică* luarea deciziilor corecte, domnește zgomot inutil peste tot, și așa mai departe; așa spune, de asemenea, că democrația este conștientă că fiecare decizie este doar *temporară și așteaptă* acest lucru, ea însăși ar fi singură împiedicată dacă s-ar găsi o decizie corectă a problemelor (deoarece o astfel de situație va diminua circurile, prin urmare oamenii vor fi dezamăgiți)!

Totuși, dacă uităm toate acestea și privim lucrurile din punct de vedere *psihologic*, atunci se dovedește că maselor le *place* această înșelăciune, deoarece fiecare obiect viu vrea să înșele celelalte obiecte din jur cu ceva! Da, noi vrem să-i înșelăm pe ceilalți și, de asemenea, să *fim înșelați de ceilalți*, ceea ce ne spune deschis zicala latină: *Mundus vult decipi!* Noi vrem să ne mințim unii pe alții, și, uite aici, democrația vine și ne oferă această oportunitate, acest lucru ne face (cu excepția mea, desigur) fericiți, noi vrem aproape să o îmbrățișăm, această domnișoară Democrație. Eu numesc asta închiderea gurii oamenilor, în același mod în care un bebeluș este pacificat cu un mamezon artificial! Pentru că care este scopul unei suzete? Ah, cu două fețe, pe de o parte, pentru a înșela copilul că el (sau ea) are sânul mamei reale în gură (ceea ce înseamnă aici că oa-

menii obișnuiți sunt aceia, care aleg conducătorii și sunt, în general, importanți), iar pe de altă parte, pentru a proteja sânul mamei (aici pentru a păstra sistemul politic, pentru că politicienii se schimbă, dar democrația rămâne). Și să nu uităm și momentul psihologic, că oamenii au fost întrebați, iar acum trebuie să se comporte bine până la următoarele alegeri. Ei bine, frumos gândit, cu adevărat genial, fraudă excelentă!

8. Regenează slaba reprezentativitate

Acesta este un lucru pe care, de parcă nimeni nu îl observă, toată lumea presupune că ar trebui să fie exact așa, că Adunarea Națională (cum este numită în bulgară) ar trebui aleasă ca adunarea susținătorilor partidului, dar acest lucru nu este corect! Nu este corect, pentru că astfel obținem o adunare de *partide*, un mare comitet de reprezentanți sau deputați ai tuturor partidelor, iar acestea sunt lucruri *diferite*, pentru că, pentru a da un exemplu, în Bulgaria participă la alegeri mai puțin de jumătate din populație și asta deja de 20 de ani. Acest lucru se întâmplă din simplul motiv că oamenii, ca și Jotata vostru, nu pot găsi un partid potrivit căruia să-și dea voturile, dar, oricum ar fi, de ce ar trebui ca acești oameni să fie excluși din societate, doar pentru că nu vor să participe la acest joc stupid? Ei bine, recunosc că vor exista întotdeauna oameni proști, care vor fi încântați de lucruri noi (când se știe de mult timp că nu există nimic nou sub soare), care vor fi atenți la toate reclamele comerciale, sau sunt întotdeauna gata, să zicem, să se uite sub capac, pentru a găsi acolo un număr, cu care să câștige ceva (cu probabilitatea ca pe primul iulie și în mijlocul Europei, la Viena, să ... începă să ningă), etc., adică oameni, care sunt gata să participe la acest joc democratic, dar acest lucru nu înseamnă că ceilalți oameni mai serioși trebuie să fie *discriminați*.

Există, prin urmare, două abordări aici, fie că renunțăm la partide, fie că construim un *eșantion reprezentativ* al populației în Parlament, sau *ambele* lucruri împreună. Partidele nu sunt, desigur, necesare, pot fi votate pentru *persoane*, iar acestea din urmă pot aparține unui partid sau nu; dacă înainte de câteva secole acest lucru ar putea fi dificil de realizat, atunci nu există probleme astăzi de a organiza voturi pentru sute sau mai multe persoane și într-o țară mare, nu în ședințe și nu într-o singură zi, dar, să spunem, în o săptămână și prin Internet. Apoi, un eșantion reprezentativ poate fi ales printr-o alegere obișnuită aleatorie, dar și cu alți parametri (cum ar fi: vârsta, sexul, etnia, venitul, etc.), iar aceasta va fi o *adevărată* adunare națională (unde, de exemplu, dacă este vorba despre Bulgaria actuală, țiganii trebuie să fie undeva la 25%, iar turcii aproximativ 35%). Aceste persoane, evident, nu trebuie să guverneze, dar pentru a-și exprima opinia despre toate întrebările importante, un astfel de organism din

Parlament va fi foarte important! Și atunci se pot alege foarte ușor partidele în funcție de procentajul lor din Parlamentul ales (sau ales aleatoriu); adică câte persoane, și cine anume, vor spune acest lucru organul de conducere al fiecărui partid. Pentru ca aceste lucruri, desigur, să poată fi făcute, doar dacă noi vrem asta.

9. Împărțirea puterilor

Eu voi exprima aici un gând strălucit și vă voi permite să mă citați și să mă lăudați acolo unde doriți. De ce? Ei bine, pentru că acest gând este foarte simplu, totuși nu l-am văzut sau l-am auzit nicăieri, am ajuns la el singur, cu ajutorul celulelor creierului meu, și este: dezvoltarea se exprimă aproape întotdeauna printr-o *diferențiere* de idei sau concepte! Bine, în regulă, din punctul de vedere al dialecticii, aceasta nu este o idee nouă, dar cine este interesat în zilele noastre de dialectică? A făcut parte din comunism, de aceea trebuie uitat acum. Dar, oricum ar fi, vreau să spun că doar un grup, o adunare, o cameră, o casă, sau cum o numiți în Parlament nu este suficient, trebuie să existe cel puțin două, eventual trei sau chiar patru camere ale Parlamentului, care trebuie să aibă funcții diferite și să reprezinte diferite niveluri ale societății! Și acest lucru nu există practic nicăieri, deoarece a doua cameră, unde este disponibilă, îndeplinește alte funcții (sunt reprezentate grupuri etnice sau teritoriale, acest lucru nu este suficient). Ceea ce vreau să spun aici sunt cele două grupuri de bază, oamenii de rând și conducătorii. După cum am menționat deja, deputații sunt aleși ca reprezentanți ai poporului, dar apoi se transformă imediat, ca și cum ar fi cu o baghetă magică, și încep să facă legi și să conducă statul, ceea ce face un amestec complet!

Mai precis, trebuie să alegem în *Camera Guvernatorilor* astfel de persoane, care înțeleg ceva despre management, care nu sunt, cum spunem noi în Bulgaria, '*Sulju și Pulju*' (oameni de rând mediocri și chiar stupizi). Și nu numai ceva, acesta trebuie să fie persoane competente, oameni de afaceri, economiști, persoane în relații publice, și alți specialiști, și ei trebuie să fie aleși din comisii speciale, *nu* din oamenii de rând. Da, se face întotdeauna așa, în diferite juri, chiar și Papa roman este ales în acest fel, cu siguranță acest lucru se poate face, totuși noi dorim ca fraudă să continue. Și apoi în *Camera Poporului*, a oamenilor de rând, trebuie să folosim alegerea arbitrară simplă (sau cu parametri dați), și să alegem, să spunem, de către două persoane din fiecare an de naștere de la 20 inclusiv la 70 exclusiv, dacă vrem să avem 100 de oameni acolo; în acest caz este bine dacă în Camera Guvernatorilor avem și 100 de persoane.

Deci, și funcționarea acestor Camere ar trebui să fie clară din numele lor: Guvernatorii trebuie să conducă sau să guverneze, să adopte noi legi, să numească ambasadori, etc., iar oamenii obișnuiți

trebuie să-și spună cuvântul "da" despre aproape totul, altfel nu va fi considerat acceptat! Practica eronată, care nu se aplică *nicăieri* altundeva, că persoanele, care participă la ceva, sunt luate și în juri și își dau sensul cu privire la rezultatele gata, trebuie expulzate din sistemul democratic imediat și pentru totdeauna. Da, dar nimeni nu observă aceste lucruri, este ca în ... basmul despre regele gol, toată lumea este uimită de hainele sale noi și nimeni (cu excepția lui Jotata, care nu este publicat în țara sa, pentru că a studiat multe și spune adevărul) nu vine la gândul că democrația este doar ... *aqua nuda* (cum ne place în Bulgaria să spunem).

10. Legalitate versus moralitate

Ah, aceasta este o întrebare veche de secole, care nu a fost niciodată rezolvată în mod adecvat, pentru că ... ei bine, pentru că noi vrem să avem *fie* un pol, *fie* celălalt, niciodată ceva din ambele lucruri, niciodată o variantă de compromis bună, unde vom avea legi făcute în prealabil, dar și o morală generală. Voi știți cu siguranță că religia, în calitate de principal purtător al moralității, există de sute și mii de ani, dar de la revoluția franceză este practic eliminată din guvern, deoarece aceasta din urmă nu era o instanță religioasă. De asemenea, comuniștii (ca și fasciștii, presupun) nu erau pentru guvernarea religioasă a statului, și democrația de astăzi, dar oameni, este un lucru, dacă ceva nu este cerut oficial, totuși există sau este folosit (să zicem, înainte de mai bine de aproximativ o sută de ani, relațiile sexuale în afara familiilor erau considerate păcătoase, dar oamenii nu au încetat să copuleze, nu-i așa?), și este un alt lucru să arunci ceva complet (cum s-a întâmplat acest lucru în țări nereligioase, cum ar fi Bulgaria de exemplu), dar este mult mai bine dacă păstrăm acest lucru, totuși nu îl propagăm și nu îl avertizăm împotriva acestuia (să zicem, nu interzicem în totalitate țigările sau băuturile alcoolice sau, în unele țări, chiar și unele droguri). Această conservare parțială este cea mai dificilă, dar este, totuși, posibilă.

Ceea ce vreau să spun aici este că diferitele religii judecă în moduri diferite despre viață și, dacă le lăsăm cumva să existe împreună, ce s-a întâmplat din timpuri vechi în unele țări (cel puțin parțial), atunci putem face o *intersecție a tuturor religiilor*, cum este numită în teoria mulțimilor, ceea ce trebuie să fie o morală pură! Ei bine, acesta este un pic utopic, dar nu în întregime de neatins. Și oricum s-ar întâmpla acest lucru, este bine să ne străduim în acest sens și să facem, dacă nu chiar un corp pur, apoi parțial moral în Guvern! Cu toate acestea, eu nu propun să construim o Cameră Religioasă în Parlament (pentru că timpul religiilor este ca și cum a trecut puțin; la aceasta eu cred că *ateismul* este și un fel de religie, totuși acest lucru necesită mai mult loc pentru a fi explicat mai bine), ci să creăm o *Cameră a Înțelepților* (sau a celor înțelepți), care să îndeplinească

și funcții morale! Această cameră trebuie să formeze a *treia putere* din guvern, care trebuie să-și spună și opinia despre aproape orice, dar va juca și rolul strategiilor, pentru că Guvernatorii sunt tactici, iar Oamenii de rând sunt evaluatorii! Trei puteri sunt acum mult mai bune decât una, nu-i așa? Și tocmai aceste persoane trebuie să fie aleși în mod obișnuit pentru democrație, adică prin *vot oficial* în întreaga țară, dar nu într-o singură zi (acest lucru nu este necesar), și probabil într-o *pereche* de runde, ce trebuie să permită votul pentru *cunoscuții apropiați!* Ei bine, cam complicat, dar corect.

11. Imaginea morală a politicienilor

Eu voi continua să mă ocup de probleme morale și aici voi vorbi despre imaginea morală a politicienilor, care lasă mult de dorit, deoarece aceste persoane lucrează pentru propriul lor beneficiu și profită din post, iar maselor nu le place acest lucru. Uite aici, este clar că toată lumea trebuie să aibă grijă de ceilalți, dar aproape nimeni nu face asta, pentru că așa este viața, și fiecare conducător vrea să o facă, astfel încât să devină mai bogat, nu mai sărac, totuși, atunci când oamenii văd acest lucru, nu sunt foarte entuziași să se comporte bine, și când democrația le oferă posibilitatea de a protesta, ei fac exact acest lucru (cum se întâmplă adesea în Bulgaria, în ultimii doi ani), astfel încât comportamentul politicienilor și mercantilismul lor *împiedică* eficacitatea chiar guvernării. Și dacă vom avea cele trei propuse de Jotata — sunt eu, oamenii, mă aplaudă — Camere din Parlament, nu va fi atât de dificil să introducem acolo o plată *moderată*, ce înseamnă ceva în jurul *salariului mediu lunar*, care este de obicei 2 și 1/3 salarii minime lunare (SML)! Ce înseamnă în două cuvinte că politicienii trebuie, în sfârșit, aș spune, să trăiască ca *preoții* și să dea un exemplu bun celorlalți, nu invers.

Și de ce eu cred că acest lucru este posibil? Ah, pentru că Camera Înțelepților, unde se efectuează votul propriu-zis, este plină de strategii și aceștia nu guvernează, nu devin miniștri etc., pentru ei aceasta va fi un fel de publicitate, se vor simți destul de fericiți cu 2 SML (și ar rămâne acolo și fără bani); apoi Camera Poporului este formată din persoane obișnuite, care se vor simți, de asemenea, fericite să fie acolo pentru o perioadă de timp (ar fi de acord chiar să plătească ceva, dacă este necesar); și Camera Guvernatorilor, ei bine, persoanele de acolo *nu* vor fi cu adevărat fericite să lucreze aproape fără bani (pentru o astfel de muncă responsabilă și de obicei foarte bine plătită), dar, în comparație cu celelalte camere, se vor conforma situației (și vor lua și acest loc de muncă ca un fel de reclamă). Totuși, acest lucru nu înseamnă că aceste persoane vor locui într-adevăr săraci acolo și își vor cheltui banii, nu, pentru că trebuie să primească gratuit multe alte lucruri suplimentare ca

beneficii suplimentare, cum ar fi: hrană, haine, mașină personală, îngrijire medicală, educație, ședere în stațiuni, și așa mai departe, și asta și pentru membrii familiei lor, doar nu ca bani autentici, care pot fi economisiți și cu care mai târziu se poate exercita puterea.

12. Guvernul feminin

Se poate spune că democrația este un fel de guvern feminin, nu în sensul direct, desigur, ci ca slab, emoțional, incompetent, ineficient, uneori scandalos, seducător, și așa mai departe. Și este într-adevăr așa și, din acest motiv, democrația este adesea înlocuită cu un guvern puternic centralizat (tiranie în Grecia Veche, sau comunistă, respectiv fascistă, dictatură), sau oamenii aleg cel puțin o figură politică cu pumnul de fier sau o aristocrat. Aș putea adăuga, de asemenea, că ea permite o *includere* ușoară a *elementelor străine*, cum ar fi: instituția prezidențială, parlamentele cu mai multe camere, protestele extra-parlamentare, guvernele de serviciu, mesele rotunde, și altele — ei bine, o prostituată se culcă cu toți cei care plătesc bine, nu-i așa? Toate acestea pot fi uneori utile, și eu însumi propun câteva elemente noi ale democrației, dar voi știți că sexele sunt *două*, doar unul nu este suficient, și din acest motiv această formă de guvernare, la fel ca și cealaltă (să spunem, dictatura), nu este capabilă să funcționeze complet singură; sau trebuie să construim o structură de guvernare hermafrodită; sau trebuie să se aștepte și la schimbări în timp.

Oricum, natura feminină a democrației poate explica multe dintre fenomenele sale. De exemplu, este bine în primul rând pentru *schimbare*, nu pentru un guvern stabil și de lungă durată, și astfel sunt femeile, care doresc să aibă bărbați diferiți (în timp ce aceștia din urmă se obișnuiesc mai ușor cu una și aceeași femeie); ea este un guvern *fără* un scop constant și funcționează bine atunci și acolo, acolo unde nu există un scop vital, doar să ai o viață interesantă, și îți pot spune din propria mea experiență că pentru o femeie important nu este atât de mult ceea ce este acolo pentru a mânca, dar cum ... masa este *acoperită*, literalmente, ce este *pânza* de masă; atunci ceea ce este important pentru democrație este modul în care se trăiește *în acest moment*, nu dacă un anumit partid este bun sau rău, ci doar în prezent, ea nu se străduiește spre un regat-*Reich* milenar al luminii ca paradis, sau către un viitor comunist strălucitor și, de asemenea, femeile trăiesc în momentul actual; și așa mai departe. Democrația se bazează pe *nerezonabilitatea* corpului de guvernământ și pe imposibilitatea de a găsi cel mai bun politician sau partid și le schimbă simplu; de asemenea, ea *nu are moralitate* (de ce asta?) și îi place tot ce se întâmplă, atâta timp cât jocul democratic continuă! Totuși, ca rezultat al acestui lucru, ea creează un ... *perpetuum mobile* care funcționează excelent, ea *se reînnoiește pe*

loc, ceea ce face și fiecare femeie, în mod figurat, atunci când naște oameni noi.

13. Alte momente

Când mi-am scris deja duzina de puncte planificate, aceasta înseamnă că este timpul să încheiem acest material. Eu voi sublinia aici câteva momente, peste care, parcă aș fi sărit, dar care sunt importante, astfel încât s-ar putea să-mi fie rușine chiar și în ... lumea cealaltă, dacă am uitat să le clarific! Un lucru este că în zilele noastre, în timpul computerelor, toate voturile oficiale pot fi efectuate *într-o manieră deschisă*, prin urmare ele trebuie efectuate în acest fel! Acest lucru nu trebuie să fie dificil de realizat — deoarece în secolul trecut se primesc bani de la mașini și de aici nu au rezultat erori cardinale —, cu utilizarea parolelor și nu într-o singură zi, ce trebuie să permită să se facă toate statisticile posibile, ce, după părerea mea, este foarte important. Mai mult decât atât, în acest fel va fi posibilă desfășurarea alegerilor în mai *multe* runde, ceea ce ne va permite să realizăm alegerea iterativă, care este *singura* alegere posibilă de jos, care este utilizată de secole.

Mai mult, votarea secretă trebuie efectuată numai în grupuri mici, unde se poate teme să-și exprime vocea în mod deschis. De asemenea, toți deputații, ca persoane responsabile pentru întreaga țară, trebuie să fie aleși exact *în întreaga țară*, nu în regiuni, unde în multe cazuri nu pot fi aleși, dar în toată țara voturile pot fi suficiente. Și dacă se efectuează votarea pentru partide, atunci numele persoanelor concrete nu sunt importante, fiecare partid poate și trebuie să facă și să publice o listă ordonată cu numele candidaților săi înainte de alegeri. Și, de asemenea, — eu cred că acest lucru este foarte important — trebuie să răspundă la multe *chestionare* la care masele răspund, să spunem, aproximativ o duzină de întrebări lunare; acestea nu trebuie să fie compulsive pentru Guvern, totuși acestea sunt informații foarte importante; și acest lucru trebuie făcut de către o *singură* instanță centralizată, nu de către diverse mass-media sau companii și, de asemenea, prin utilizarea parolelor.

Se poate vota și pentru o *pereche de puteri*, să spunem 5 (unde ordinea alegerii poate fi sau nu importantă). Sau poate fi votat nu numai "pentru", ci și "*împotriva*", iar acest lucru va oferi o viziune complet diferită asupra scenei politice. Sau pot exista unele *faze* ale puterii, în care cele mai simple sunt *două perioade*, ale dictaturii și ale democrației, dar planificate *în avans*, pentru a nu veni la ele prin revoluții. Și alte variante; cum am sugerat deja, democrația oferă multe posibilități, ea nu este rău *în principiu*, dar, din păcate, oamenii sunt încă ... destul de proști, și din această cauză ea nu este suficient de bună!

Ah, eu trebuie să spun ceva și despre *proteste*, pentru că și

aici totul se face contrar celor necesare, nu în modul corect. Adică, oamenii doresc să își exprime opiniile și trebuie să aibă această ocazie, dar nu pentru a împiedica cursul normal al vieții, cu toate acestea fac exact asta și găsesc de lucru doar polițiștilor, pentru a sta între protestatari și trecători. Decizia corectă este să permită toate protestele *în locuri speciale*, iar în acest scop pot fi folosite *stadioane*, unde totul poate fi filmat din diferite părți și ulterior poate fi prezentat acolo unde este necesar, dar și în timp real pe ecrane mari în fața importantului instituții. Aceasta este o distanțare evidentă, care poate fi realizată cu ușurință astăzi, dar eu cred că acest lucru nu se face nicăieri. De asemenea, trebuie depuse eforturi pentru a *nu ajunge* la astfel de proteste, unde trebuie să existe o anumită comisie, și tuturor, care doresc să își exprime opinia, trebuie să li se permită să vină în fața ei și să facă acest lucru, atunci opiniile trebuie clasificate și trebuie luată o anumită decizie, dar cel puțin aceste opinii trebuie *păstrate* undeva și puse la dispoziția tuturor celor interesați (nu așa cum publicul oficial bulgar vă tratează Jotata dvs. unic într-o manieră complet barbară). Trebuie să existe, de asemenea, o anumită posibilitate de a avea acces pentru unele noi partide sau grupuri de oameni (să spunem: mișcarea de pace, sau intelectualii șomeri, sau mame singure cu copii, etc.) la o cameră auxiliară, înainte de a începe să protesteze.

14. Avantaje și dezavantaje

Ah, eu vreau să vă îndrept atenția către acest moment, că o caracteristică importantă pentru fiecare lucru, sau formă de guvernare aici, este efectul în *viitor*, către ceea ce conduce. Da, dar dacă pornim de la dialectică, atunci (aproape) fiecare lucru se transformă în ... *opusul* său, iar asta înseamnă că, dacă ceva este luat în *rău*, atunci mai târziu acest lucru poate duce la ceva *bun* și invers (unde ultima este parcă negată de nimeni — ia proverbul că drumul spre *iad* este pavat cu *bune* intenții)! Ai înțeles asta? Ah, asta înseamnă că, din acest punct de vedere, guvernarea centralizată este mai bună, deoarece ea duce la democrație, dar aceasta din urmă duce la o putere puternică și, din acest motiv, este cea mai rău! Și acest lucru se adaugă la punctul de vedere, că guvernarea centralizată are o *scuză morală*, ea *vizează* ceva, în timp ce democrația nu vizează nimic, și de aceea eu scuipt atît de tare la democrație.

Această negare a propriei chintesențe poate fi observată și de partidele politice sau de bani sau de relațiile sexuale (sau ... cunoștințele), unde, de exemplu: toate interesele parțiale se contrazic și conduc la un singur partid, ceea ce înseamnă că aceasta nu este un partid real, sau mulți bani duc la slab și mai târziu la niciun interes pentru bani, sau relația sexuală se neagă, de asemenea, la sfârșit (sau multă cunoaștere — cum este cu Jotata dvs. — duce la negarea

cunoștințelor suplimentare — pentru că la un moment dat va veni momentul când ... universul va începe să se *micșoreze*, iar apoi se va dovedi că toate acestea au fost degeaba și din nou pentru nimic, în timp ce, de exemplu, cele mai simple plăceri ale vieții par mai satisfăcătoare). Da, așa este, dar acestea sunt observații filozofice, astfel încât este mai bine să nu vă adânciți în ele, eu am vrut doar să vă arăt că fiecare medalie are două laturi, iar democrația s-a arătat în multe țări nu la fel de bine, dar direct ca fiind cel mai rău, și din această cauză este necesar să fim mai atenți la aceste lucruri.

Dar a acorda mai multă atenție înseamnă a face compromisuri, așa este, dar nu ne place atât de mult, noi vrem să reacționăm în mod total. Și într-adevăr, dacă aruncăm o privire asupra democrației de astăzi și a celei de acum un secol (să zicem în 1910), trebuie să fie clar că nu am schimbat nimic în modelul democratic occidental, dar, în loc de asta, am avut două Războaie mondiale, am inventat democrația populară radical diferită și am eliminat-o total, dar nu am ajuns la niciun compromis. Dar dacă nu vrem să facem compromisuri, atunci se întâmplă pur și simplu mult *vărsare de sânge*, aceasta este alternativa noastră. Ei bine, oamenii trăiesc astăzi în mod bogat (ca o consecință a *non*-naturii noastre: mâncare, băuturi, haine, case, etc.), probabil că noi nu vor veni la noi războaie din motive economice (deși acest lucru nu poate fi garantat), dar noi pot ajunge la asta din motive *morale*, și, dacă nu chiar pentru războaie, atunci poate pentru sinucigași (pentru a vă reaminti despre un *Laden*-"băiat"). Așa că această naibii de democrație să fie minciuni și înșelăciuni, dar acest lucru nu este atât de important, mai important este că ea poate fi schimbat, și din această cauză eu fac aici diferitele mele propuneri. Dar, așa cum am spus, depinde de gradul de prostie al oamenilor obișnuiți.

15. Comentarii finale

La sfârșitul acestui eseu vreau să vă clarific că l-am scris pentru *ceilalți* oameni, pentru întreaga *lume*, pentru că eu am trecut deja la 70 de ani și public anonim, nu mai am dorințe speciale, nu am nevoie de bani sau de glorie, iar pensia mizerabilă pe care o primesc îmi este suficientă; dacă în plus eu pot scuipa la barbaritatea bulgară mă simt aproape fericit! Și eu pot *suporta* și această democrație stupidă, deoarece persoana inteligentă acceptă *orice* formă de guvernare, pentru simplul motiv că este mai bună decât anarhia. Ceea ce mă deranjează este că oamenii din jur se uită la guvernarea democratică ca la un alt tip de activitate *comercială*, în care totul este fraudă, dar nu se poate face nimic, așa este viața, în timp ce pentru mine acest lucru se încadrează în *domeniul social* și, prin urmare, aici trebuie aplicate alte criterii, cum ar fi *dragostea aproapelui*, umanitatea, sentimentul religios, grija față de oameni, un fel de ... muncă sanitară

sau preoțească! Ei bine, acest lucru poate părea un pic utopic pentru mulți dintre voi, totuși îmi plac utopiile pentru că sunt logice și, în cele din urmă, sunt eu, mă preocup de ceilalți oameni.

OK, eu voi termina această lucrare capitală (deși *toate* lucrările mele sunt capitale și fundamentale), mi-am ascuțit deja pana speciala pentru punctul final — așa este doar obișnuința mea — și cu siguranță voi face ca acest lucru, să fie liniștit, dar înainte asta vreau să mă adresez potențialilor *mei* cititori. Deci, cititorilor mei, îmi cer iertare, dar cu siguranță veți fi ... proști, acest lucru este de așteptat, cel puțin 90% dintre oameni sunt doar proști, totuși eu sper că voi *știți* asta! Pentru că, așa cum se știe de la grecii antici, există oameni proști care știu că sunt proști și asta este ... bine, pentru că ei sunt lacomi să învețe ceva mai mult, pentru a ști mai multe, nu sunt foarte mulțumiți de ceea ce ei știu deja, și există astfel de oameni atât de proști încât nu observă acest lucru (pur și simplu nu-l pot vedea), dar din această cauză sunt foarte fericiți. Așa că, dacă sunteți din categoria celor care știu că nu știu nimic, atunci vă veți arunca ca niște păsări flămânde la semințele înțelepciunii pe care eu, Jotata-Atatoj, le-am semănat! Eu sper că voi sunteți astfel de cititori și veți devora *toate* lucrările mele rapid, iar acesta este un comportament corect.

Pentru că, uite aici, eu mă pot gândi la utopii, dar ele sunt utopii frumoase, eu visez că *politica* poate fi ridicată atât de sus, încât va rămâne într-o astfel de relație cu capitalismul, în care dragul Dumnezeu rămâne în întreaga lume materială! Aceasta înseamnă că politica ar trebui să fie divină, să conțină *idei* frumoase, să conecteze totul împreună, astfel încât capitalismul neplăcut și deficitar să strălucească ca reînnoit! Chiar dacă acest lucru este imposibil de realizat, acesta arată atât de bine, încât merită încercat! Și iată punctul final.

Mai 2021

[Closing remark: Hmm, in this way I have become in some small degree *acquainted* also with this language, and have come to my conclusions. And which are they, ah? Well, the most important conclusion here is that *all* languages are *bad*, except one! I will not play hide and seek with you, this one and only good language is ... my Bulgarian one! This is not a new topic for me, but now I have gathered more detailed proofs. All this thanks to the misunderstood democracy, and myself existing thanks to the barbarian reaction of our whole official publicity (which has led to my birth under this pseudonym)! And have in mind that I am comparing practically all Slavonic, and Teutonic, and Latin languages, or all *contemporary*

ones, so that my conclusions are entirely justified. And mark also this, that Bulgaria is the unquestionable (outside of its borders) *barbarous* nation in the civilized part of the world, and that our Bulgarian language is the best and simplest of all other civilized and contemporary languages, and these two facts simply *cannot* be occasional, they must be somehow related! So that at the end of this my democratic *epopee* I may with clear conscience exclaim: *Long live Bulgarian language!* and *Down with the democracy!* Amen!]

— — — — —

Сконвертировано и опубликовано на <http://SamoLit.com/>

Сконвертировано и опубликовано на <https://SamoLit.com/>